

asiasana

udk

1/2024

Sisällysluettelo

- 03 Vanhan toistoa, uusia muutoksia ja jotain jaksamisesta
- 04 Puheenjohtajan tervehdys!
- 05 Asiakirjojen hallitsijat yhteistyössä
- 06 Kuinka tehdä haalareista omannäköiset?
- 08 Kyykkiä, karttuja ja Juhlamokkaa
- 10 Tunteita Tampereella – tunnelmallisia kohtaamisia keikkapaikkojen tutkimusmatkalla
- 16 Ilves, v*tun jyrkät portaat ja autiot hostellit - UDKn matka Portugaliin ja siinä sivussa BOBCATSSS 2024:ään
- 24 Askarteluaukeama
- 26 Avaruuden ikkuna
- 27 Jatko-osia, elokuvatähtiä ja kiinnostavia musikaaleja – mitä elokuvavuodelta 2024 kannattaa odottaa?
- 28 Saamme seurata klassikon syntyä
- 30 Kasvava kuume
- 32 Lyhyt filosofinen esitelmä elokuvista
- 34 Minne särkyneet sydämet menevät? -fanfiction
- 36 Vasta Pelle Miljoonan sanat selkeyttivät Jani Henttosen urahaaveet
- 39 Mehusta mittaa - Appelsiinimehu edition
- 41 Pakina
- 42 Unhinged horoskoopit

Päätoimittaja: Joonas Laine

Toimittajat: Antti Lehtonen, Jemina Raukamo, Joonas Laine, Maria Arro, Nea Oksanen, Onni Seppänen, Saku Smolander, Taika Kuivalainen, Tiia Käyhty, Venla Savolainen, Vivian Kosunen

Yhteistyökumppanit: Kumma Bar & Street Kitchen ja TAAY

Taitto: Nea Rintee

Kansi: Nea Rintee

Some: @asiasanalehti

Verkossa: <https://www.udk.fi/asiasana/>

Paino: Keuruun Laatupaino Oy

Kustantaja: UDK ry

Tampereen yliopiston informaatiotutkimuksen, mediatutkimuksen ja game studies opiskelijat

Asiasana 1/24

Vanhan toistoa, uusia muutoksia ja jotain jaksamisesta

Teksti: Joonas Laine

Pääkirjoitus

Nämä sanat imeytyvät verkkokalvoillesi, ja niiltä suoraan siihen aivojen osaan, joka muuttaa näköhavainnon ajatuksiksi (tai jotain), Asiasanan sivuilta. Asiasana on UDKn ikioma ainejärjestölehti, joka on viihdyttänyt ja vihastuttanut vaihtelevan kokoista yleisöään jo puoli vuosisataa.

Maailma muuttuu, niin Asiasanakin (Kaapo tosin on pysynyt läpi elämäni kaljuna), siksipä olemme vallanneet televisiolähetyksiä lukuunottamatta kaikki uskottavien mediatalojen julkaisukanavat. Jos siis olet Fuksi niin käy toki seuraamassa meitä instagramissa @asiasana_lehti, lisäksi etsi Spotifysta AJ-Podi ja iske kaikkien muidenkin lempisomejesi hakukenttään Asiasana niin saatat löytää jotain. Jos olet jo pidemmän ajan Asiasana-nautiskelija, niin anteeksi tämä jankkaus, kaikki tähän asti oli edellisen (ei menneen) talven lumia.

Tämän numeron ensimmäisessä palaverissa sovittiin, että kaikki menee. Tämä ajatusmalli pätee myös nyt. Siksipä seuraavaksi tulee lista tavoista millä tätä lehteä voi käyttää: kehystä se seinälle ja pakota kaikki tuntemasi ihmiset katsomaan sitä, koska onhan se nyt siisti. Piilota se kaverisi kämppään hänen tietämättään. Revi sivut yksitellen irti ja taittele paperilennokeiksi. Tee hommasta akateemista taulukoimalla kuinka eri ominaisuudet, kuten painomusteen määrä, vaikuttaa lentomatkaan. Asiasana toimii myös hyvin keikkuvan pöydän, tuolin tai hyllyn pönkkänä. Lukiessasi tätä, kesä tai syksy on tekemässä tuloaan ja kumpainenkin niistä ovat avotulien tahi saunomisen parasta sesonkiaikaa. Siispä kun olet kuluttanut tämän lehden muulla tavoin loppuun, niin tuikkaa se vaikka kiukaan pesään ja lykkää tulitikku perään. Mikäli luet Asiasanan näköislehteä niin onneksi olkoon! Sinulla on värit. Koska bittien polttaminen on hieman haastavaa niin etsi tästä lehdestä joku meemittettävä kohta tai vaikka kirjoitusvirhe ja osoita kuinka taas on maailma vähän enemmän mutkalla kuin ennen.

Päätoimittajan tervehdys

Kuka minä olen? Minä olen Asiasanan viimeisin päätoimittaja. Toisen vuoden mediatutkimuksen opiskelija, toimittaja, juoksija (joka kolmas viikko) ja ihminen. Vuoden alussa nappasin uutukaisesta pestistäni kaksin käsin kiinni kuin pahinkin pöhisevä muutosjohtaja. Sellainen profetia oli tähtiin kirjoitettu (pitkälti oma vika).

Sitten ymmärsin, että haukkasin aivan liian suuren palan kakkua. Tai oikeastaan, että elämässä on ollut jo pidemmän aikaa aivan liian monta kakkupalaa lautasella. Tämän kevään aikana olen sitten opetellut sanomaan "ei" ihan sama minkämoisia paakkelsseja olisi tarjolla. Joskus olen onnistunut, toisinaan en.

En nyt ala neuvomaan, mutta ihan vaan muina kokemusasiantuntijoina haluaisin kertoa, että omat kokemukseni ovat olleet hyviä. Maailma voi olla suht stressaava paikka. Siitä on ihan turha tehdä stressaavampaa tietten tahtoen. Kaiken mitä haluaa ihka oikeasti tehdä kerkeää kyllä tehdä kunhan muistaa pitää realismin mielessä. Oleellista onkin ensin päättää, että mitä haluaa. Ja jos nyt käy niin ettei jokaiseen junaan kerennytkään silloin kuin toivoi, niin siitäkin kyllä selviää. Muista myös, että junat tuppavat loppujen lopuksi kiertämään lenkkiä.

Puheenjohtajan tervehdys!

Moikka kaikille!

Aluksi onnittelen Teitä siitä, että ootte päätyneet UDKn riveihin ja Tampereelle. Omaan kokemukseeni pohjaten seuraavat vuodet tulee olemaan täynnä muutosta ja myllerrystä sekä vaaraa ja vauhtia. Mitään en kuitenkaan omista hetkistäni lähtisi muuttamaan. Odottakaa siis innolla kaikkea tulevaa!

Olette informaatio-, media- ja pelitutkimuksen opiskelijoita ja teidän ainejärjestönä toimii UDK. Se mistä sanoista UDK tulee, selviää teille varmasti syksyn mittaa! UDK on meidän kaikkien ja meille kaikille. Tänä vuonna mä johdan meidän yhdistyksen hallitusta, ja meillä on ennätyselliset 46 henkilöä tekemässä eri osalualueilla järjestön eteen kaikenlaista uutta ja hyvää. Tilaa on kuitenkin kaikille ja kaikenlaisia toiveita ja ideoita saa aina tulla jakamaan. Toivottavasti löydätte yhteisöstä oman roolinne ja paikkanne. Halusin kirjoittaa, jotain joka jäisi ehkä jollain tavalla teidän mieleenne. Omat taitoni eivät siihen kuitenkaan yksin riittäneet, joten otin avuksi myös tekoälyn ja ChatGPT:n :D Seuraava pätkä on siis tekoälyn tuotosta ja se kiteyttää kaiken oleellisen, mitä teidän tarvitsee muistaa opintojen alussa!

Arvoisat fuksit,

Kuten Beyoncé laulaa, "who run the world?" Tää hetki on teidän, ja teillä on voima muuttaa maailmaa. Olkaa rohkeita ja astukaa eteenpäin omilla poluillanne. Muistakaa, että "mä haluan viihdyttää", kuten Robin laulaa. Opiskelu ei ole pelkästään vakavaa työtä, vaan myös aikaa nauttia ja olla oma itsensä. Seuraavina vuosina tulette luomaan ystävyksiä ja muistoja, jotka kestävät läpi elämänne.

Muistakaa myös Katy Perryn sanoin, että "You're a firework". Teissä on ainutlaatuinen voima ja valo, joka ansaitsee loistaa kirkkaasti. Uskokaa itseenne ja omiin kykyihinne.

Justin Timberlake laulaa, "can't stop the feeling", niin meidän yhteinen intohimomme ja energia vie meitä eteenpäin. Olkaa valmiita tarttumaan

tilaisuuksiin ja luomaan yhdessä jotain ainutlaatuista.

Kuten Jukka Poika laulaa, "kylmästä lämpimään", olette nyt siirtymässä uuteen vaiheeseen elämässänne. Se voi olla jännittävää ja haastavaa, mutta myös antoisaa ja innostavaa. Olkaa avoimia uusille mahdollisuuksille ja valmiita kohtaamaan haasteet matkan varrella.

Ja kuten Antti Tuisku laulaa, "käänän uuden lehden", nyt on teidän aikanne aloittaa uusi luku elämässänne. Olkaa rohkeita ja luottakaa omiin kykyihinne. Muistakaa, että teissä on voimaa ja potentiaalia saavuttaa unelmannne.

Kiitos, että olette valinneet liittyä opiskelijayhteisöömme. Olemme täällä tukemassa ja innostamassa Teitä matkallanne kohti menestystä ja saavutuksia. Tervetuloa uuteen alkuun!

Ihanaa fuksisyksyä, törmäillään ja jutskaillaan!

Saimi Siven
UDK ry:n puheenjohtaja

Asiakirjojen hallitsijat yhteistyössä

Yhteistyöjuttu

Teksti Marjo Valjakka, TAAY

Osa teistä Asiasanan lukijoista on tulevia tiedon- ja arkistohallinnan asiantuntijoita. Alan, jonne syntyy uusia työpaikkoja perinteisten rinnalle, jonka tehtäväkenttä on moninainen ja jatkuvassa muutoksessa, mutta jonka ytimessä ovat edelleen asiakirjat ja niiden sisältämä tieto. On silti mahdotonta kuvailla tyypillistä tiedon- ja arkistohallinnan ammattilaisen työpäivää. Yksi voi toimia tutkijana, toinen arkistohoitajana ja kolmas asianhallintapäällikkönä. Korkeakoulumaailmaan sopiva esimerkki voisi olla vaikkapa seuraavanlainen tiedonhallinnan asiantuntija Assin maaliskuinen päivä, jolloin hän vastasi opiskelijoiden kysymyksiin:

Olli: "Voinko saada tiedon Alli Alasen tutkielman arvosanasta?"

Assi: "Kyllä. Alli Alasen työ "Tiedonhallinta-alan osaamisen arvostus Suomessa." oli arvioitu erinomaiseksi.

Essi: "Hei, tietosuojaselosteen mukaan valmistusilmoituksia säilytetään 5 vuotta valmistumisesta. Miksi niin kauan?"

Assi: "Yhteystietoja tarvittiin aiemmin muun muassa valmistuneiden työllisyysseurantakyselyä varten, mutta nykyään tiedot saadaan muuta kautta. Koska ilmoituksen käyttötarkoituksena on enää kerätä valmistumisvaiheessa olevalta opiskelijalta tarvittavat tiedot tutkintotodistuksen myöntämiseksi, aikaa olisi kyllä syytä uudelleen arvioida. Päivitämme tarvittaessa tiedonohjaussuunnitelman ja tietosuojaselosteen."

Ville: "Pyysin opintotoimistosta vanhaa opetussuunnitelmaa, joka ei ole jostain syystä netissä. Onko oikein pyytää siitä maksua?"

Assi: "Opetussuunnitelmat on julkisia. Jos se on haettavissa selkeillä hakukriteereillä ja toimitettavissa helposti sähköpostitse, ei siitä peritä maksua."

Tiedon- ja arkistohallinnan asiantuntijoiden voivat olla ylpeitä omasta osaamisestaan. He tunnistavat asiakirjojen arvon ja elinkaaren, edistävät tiedon avoimuutta ja henkilötietojen suojaa sekä ovat mukana kehittämässä aitoja digitaalisia palveluita. He voivat innostua niin perinteisestä arkistotyöstä, tietosuojaan liittyvistä kysymyksistä kuin uusista tiedonhallinnan ratkaisuista. Tuomalla esiin asiantuntijuuttaan omassa työyhteisössään ja valtakunnallisissa verkostoissa saadaan ansaittua arvostusta myös alan ulkopuolisten henkilöiden silmissä. Luonnollisesti kontaktien luominen myös oman alan kollegoihin on ensiarvoisen tärkeää ammatillisen kehittymisen kannalta.

Valtionarkiston ja valtion keskuskirjaston virkamiesyhdistyksenä aloittanut Tiedon- ja arkistohallinnan ammattiyhdistys TAAY on edistänyt asiakirjahallinnan ammattilaisten etuja jo yli 100 vuoden ajan. Se tarjoaa jäsenilleen taloudellista turvaa, etuja ja koulutuksia mutta ennen kaikkea verkostoitumismahdollisuuksia ja vertaistukea muiden alan osaajien kanssa. Yhdistykseen voi ja kannattaa liittyä jo opiskeluaikana, sillä se tarjoaa näköalapaikan oman alan kehitykseen ja vaikuttamiseen heti uran alkutaipaleella. Mitä kattavammin tietoa hallitaan, sitä varmemmin toiminnasta löytyy aina myös jotain kehitettävää. Ja senhän tiedon- ja arkistohallinnan asiantuntijat toki tietävät!

Lisätietoa TAAY:n toiminnasta osoitteessa www.taay.fi

KUINKA TEHDÄ HAALAREISTA OMANNÄKÖISET?

Teksti: Venla Savolainen
Kuvat: Sene Savolainen

Haalarit, nuo korkeakouluopiskelijoiden lempivaatteet. Kaikki tietävät, että haalareihin tulisi ommella mahdollisimman paljon erilaisia merkkejä osoitukseksi vauhdikkaasta ja aktiivisesta opiskelijaelämästä. Merkkien avulla halutaan etenkin viestiä siitä, missä eri tapahtumissa sitä on tullut käytyä. Haalareiden koristelussa ei kuitenkaan ole kyse pelkästään haalarimerkkien ompelemisesta, sillä haalareihin voidaan esimerkiksi piirtää, kirjoittaa, kiinnittää tai ommella erilaisia koristeita. Haalareilla voidaan myös viestiä pukijan harrastuksista, ystävästä, kumppaneista tai jopa arvonimistä. Kiinnostuneena haalareiden tuunauksen erilaisista vaihtoehdoista päätin ottaa asiasta selvää haastatteleamalla upeiden haalareiden omistajaa Katja Hulkkosta. Lisäksi päätin selvittää, miten voisin ottaa omat haalarini haltuun.

Yksi helppo tapa tuunata omat haalarit on kiinnittää niihin roikkumaan esineitä. Omissa haalareissa roikkuu esimerkiksi erinäköisiä ja kokoisia avaimenperiä. Toinen helppo tapa tuunata haalareita on ommella niihin koristeita. Ompelin omien haalareiden vyön lenksuihin pieniä vaaleanpunaisia ruusuja. Päädyin alun perin kukkateemaan, sillä ajattelin vihreiden haalareiden muistuttavan kukkien varsien väriä. Lisäksi halusin tehdä omista haalareistani mahdollisimman söpön näköiset ja törmäsin kaupassa pieniin valkoisiin rusetteihin, joiden ajattelin sopivan täydellisesti haalareiden takatasuihin.

Katja Hulkkosen haastattelu

Ainejärjestö

- Teema ry eli kirjallisuustiede.

Mitä olet tehnyt haalareillesi?

- Kaikenlaista, mun bravuuri on ommella helmiä merkkien ympärille ja taskujen reunoihin. Olen myös ripustellut haalareihin tällaisia päiväkodissa tehtyjen liskojen näköisiä helmikoruja, mutta sammakkoversiona. En ehkä ole tehnyt haalareille hirveästi muuta, tuutorihuivit ja rotta roikkuu mukana.

Tuunauksen kustannukset?

- Tuunaaminen ei ole käynyt kalliiksi, sillä sanoisin sen maksaneen noin parikymmentä euroa. Haalarimerkit ovat suurimmaksi osaksi peräisin tapahtumista ja ylimääräiset helmet ja muut tarvikkeet ovat peräisin lapsuudesta.

Mistä idea haalareiden tuunaamiseen on lähtöisin?

- Luulen, että idea tuli osittain hyvältä ystävältäni, joka tekee paljon kirjailua. Ystäväni lähettää minulle innoissaan somessa paljon videoita erilaisista kirjailuista ja osassa videoissa on välillä mukana myös helmiä. Se herätti minussa ajatuksen, että hei helmiähän voisi laittaa haalareihinkin.

Mikä on lempi kohtasi/asiasi omissa haalareissa?

- Mulla on kaksi lempi merkkiä. Meidän ainejärjestömme merkki Teema ry:n sateenkaarimerkki, jonka ympärille olen ommellut pieniä helmiä, jotka olen järjestellyt vastaamaan jokaista merkin sateenkaaren väriä. Uusimpana lempi merkkini toimii myös Tuulispään vuohimerkki, jonka ympärille olen myös ommellut helmiä.

Kyykkiä, karttuja ja Juhlamokkaa

Teksti: Saku Smolander

Kuva: Tiia Käyhty

Kello on 6:45, kukko kiekkuu. Kahvit lähtee porisemaan ja menen vielä hetkeksi sänkyyni makoilemaan. Juhlamokkaa en tosin ajatellut siemailla, sori siitä. Herwoodiin on tarkoituksena lähteä noin kahdeksan maissa, eli mitä luultavimmin ratikka on yhtä täyteen ahdettu kuin hodarit, joita teen hetken mielijohteesta kahdelta aamuyöllä. Joukkueen kapteenina olen miettinyt pelistrategiamme pitkälle – mennään ja tehdään. Turha tästä mitään rakettitiedettä on tehdä.

Saavumme paikalle Hervantaan ajoissa – jopa niinkin ajoissa, että ehdimme käydä tulostamassa *Juhlamokka Fan Club* -tunnisteet. Ongelmaksi tosin nousi se, etteivät meidän upeat joukkue-tunnisteemme halunneet pysyä kiinni vaatteissamme huonolaatuisen teipin takia, joten mentiin ilman. Idea oli kuitenkin älyttömän hyvä. Päivän ensimmäinen vastustajamme

oli *Algon hauenmetsästäjät*, joka oli päivän peleistä kaikista haastavin. Yksi ensimmäisistä vastustajan heitoista kaatoi joukkuelaisemme kaljan suoraan retkituolin päälle ja melkein heti sen jälkeen toinen heitto meinasi osua reppuuni, jonka sisällä oli järjestelmäkamera. Taisin kompensatioksi heittää kartun suoraan vastustajajoukkuetta päin, tosin täysin vahingossa. Keneenkään ei sattunut! Hävisimme ensimmäisen ottelun 15 pisteellä. Hirveästä murskatappiosta ei siis ollut kyse, mutta jälkikäteen vähän harmitti pelata lohkon parhainta joukkuetta vastaan heti ensimmäisenä.

Ensimmäisen ottelun jälkeen alkukankeat heitot olivat historiaa ja aloimme niin sanotusti kokkaamaan – seuraavana vastassamme oli *PersNetto*. Heittomme olivat yllättävän hyviä, ottaen huomioon strategian puutteellisuuden ja rennon letkeän asen-

noitumisen pelaamiseen. Voitimme ottelun 29 pisteellä, mistä olimme joukkueena todella tyytyväisiä. Olimme voitosta innoissamme ja pohdimme, pystymmekö ensimmäisen häviön vuoksi pääsemään jatkopeleihin, vaikka voittaisimme alkulohkon viimeisen ottelun. Spekulaatiomme johti lopputulokseen ”luultavasti ei”, mikä ei tässä vaiheessa oikeastaan harmittanut. Pelikentälle tultiin pitämään hauskaa ja siinä oltiin tähän mennessä jo onnistuttu. Viimeistä ottelua odotellessa.

Viimeisenä meitä odotti joukkue *asd*. Emme muuttaneet heittojärjestystä tai muutenkaan tyyliämme ja suuntasimme viimeiseen peliin kylmän viileinä. Haukia taisi tulla muutamia, mutta hällä väliä – voitimme ottelun kolmella pisteellä. Alkulohkon kolmesta pelistä voitimme siis kaksi, joka oli odotetusta lopputulosta kaksi enemmän.

Akateeminen MM-kyykkä oli pelaajan perspektiivistä aivan mahtava kokemus. Viime vuonna olin katsojan roolissa, joten sain tapahtumaan nyt uudenlaisen näkökulman. Emme kenties tehneet pelikentällä kyykkähistoriaa, mutta pelasimme rennolla otteella paremmin kuin luultavasti kukaan joukkuelaisista olisi voinut uskoa. Pelien jälkeen kävimme nauttimassa hernekeittoa ja katsomassa muiden opiskelijaystäviemme heittosuorituksia. Kylmyys vei tältä mieheltä mehut noin viiden aikoihin illalla ja lähdin kotiin lämmittelemään. Ehkä *Juhlamokka Fan Club* palaa vielä kyykkäkentille, vahvempana ja viisaampana. Ja ehkä päivän ainut häviökin johtui Juhlamokan puutteellisuudesta – mistäs näitä voisi tietää.

Fun fact: Joukkueen nimi perustuu siihen, etten pidä Juhlamokasta. Nimi on myös keksitty noin viidessä sekunnissa.

Tunteita Tampereella – tunnelmallisia kohtaamisia keikkapaikkojen tutkimusmatkalla

Teksti sekä kuvat: Tiia Käyhty ja Vivian Kosunen

Klubi – UDKn place to be

Maanantai 4.3.

Tullikamarin Klubi on lähes jokaiselle UDKlaisellekin tuttu paikka fuksisyksyltä, tapahtumien jatkoilta tai jatkojen jatkoilta, ja tällä kerralla se toimi maaliskuisen keikkakerroksemme ensimmäisenä keikkapaikkana. Kokemus Klubista varsinaisena keikkapaikkana oli meille ensimmäinen laatuaan, ja jännittyneenä astuimme sisään tutuista ovista.

Maaliskuun ensimmäisenä maanantai-iltana Klubi täyttyi yhdysvaltalaisen punk/hardcore-bändin, **Dead Boys**, fanikunnasta. Kun saavuimme paikalle hetki ennen keikan alkua noin yhdeksän pintaan, oli Klubi lähes täynnä – unohtamatta sitä faktaa, että keikan ajankohtana oli maanantai-ilta. Tunnelma ei kuitenkaan ollut liian tiivis, ja kameroiden kanssa tilaa kiertäessämme liikkuu mahtui ja tilaakin tehtiin hyvin. Myös

lavan edessä tunnelma oli rento: jokaisen tilaa kunnioitettiin.

Klubin vastapainoksi bändi itsessään oli meille ennalta vieras, eikä genre kuulu päivittäisille kuuntelukenttillemme. Siitäkin syystä suhtauduimme Klubi+maanantai-ilta+punkbändiyhtälöön mielenkiinnolla, mutta odottavaisina.

Klubista keikkapaikkana ei ollut juuri minkäänlaisia ennakko-odotuksia, ja se toimi tarkoituksessaan hyvin. Tamperelaisille keikkapaikoille ominaisesti Klubilta löytyi kuitenkin lavalle näkyvyyttä haittaavia tolppia, jotka väistämättä peittivät kauempaa katsovien näkökenttää. Lavan edessä tai reunasta nämä eivät

Janne Laurila:

”Klubi/Tullinkamari on klassinen, jopa legendaarinen keikkapaikka. Mutkattoman viihtyisä ja ihanan rustiikkinen.”

kuitenkaan näkyvyyttä estäneet. Kaareva lavarakenne loi fiilistä laivakeikasta, ja esirippu lavan edessä ennen keikkaa lisäsi tätä fiilistä.

UDKlle yksi tärkeä teema on esteettömyys, joka oli huomioitu hyvin Klubilla. Positiivinen havainto olikin bongata paikalta myös apuvälineiden kanssa liikkuvia henkilöitä, joiden paikat oli sijoitettu niin, että hyvä näkyvyys oli turvattu.

Telakka – maalaistunnelmaa ja pieniä valoja

Lauantai 9.3.

Hämärtyvässä lauantai-illassa suuntasimme askeleemme Klubin naapuriin, Telakkaan. Hallituksen kokous-aftereiltakin tutuksi tullut Telakka herätti keikkapaikkana meissä kiinnostunutta pohdintaa – onhan paikka UDKlaisille tuttu nimenomaan istuskelu- ja hengailupaikkana keikkapaikan sijasta.

Kun saavuimme paikalle puoli kymmenen pintaan, oli suurin osa pöydistä jo varattu ja rento tunnelma huokui ulko-ovelle saakka. Ensivaikutelma paikasta oli maalaistyylinen ja rauhallinen, jonka lisäksi tunnelmallinen valaistus herätti meissä keskustelua siitä, kuinka paikka on kuin tehty ”small light” -ihmisille. Lava oli erotettu muusta tilasta vain

kevyen köyden avulla, joka on omiaan kuvaamaan paikan rentoa tunnelmaa.

Jaakko Kullan keikka oli menevä ja läsnäoleva, ja keikkapaikkana Telakka oli sitä mahdollistamassa – kun viimeisenä biisinä vedettiin Jaakko Kullan ja **Elliksen** tunnettu kappale ”Huone”, päätettiin se yleisön toimesta huutoäänestyksellä. Pienehkö tila loi tunteen, jossa kauempanakin istuvat olivat lähellä, ja artisti todella otti jokaisen paikan päällä olevan yleisöksen. Tunnelma oli lämmin ja ihan jokainen menossa mukana.

Läsnäoloa ja rentoutta korostaa se, että pääsimme keikan jälkeen vaihtamaan muutaman sanan itse artistin kanssa. Tampereesta keikkapaikkana Jaakko Kullalla ei ollut aiempaa kokemusta, mutta Telakkaa hän kuvaili ihanaksi paikaksi. ”Lämmin ja turvallinen fiilis, vaikka vähän jännittikin, kun täällä ihmiset istuivat pöytien ääressä paikalle tullessa.

Janne Laurila:

”Telakka on kotoisa, kuin kitaran kopassa keikkaa kuuntelisi. Monipuolinen ja avoin.”

Tulin kyllä uudestaan”, Jaakko Kultra kertoo. Lisäksi hän mainitsee tulevaisuuden haaveenaan muun muassa tamperelaisen Festivaali Festivaalin.

Myös Telakka saa erityismaininnan tolpastaan, joka sijaitsee niin keskeisellä paikalla, että jakoi lavan kahteen puoliskoon. Jaakko Kultakin kertoi keuvansa, että piti hyppiä tolpan molemmin puolin antaakseen koko yleisölle tasavertaisen näkyvyyden - hän ei kuitenkaan vieroksunut puikkelehtimistä, sillä menevä lavaenergia on hänelle luontaista muutenkin.

(Kantaville rakenteille kunniaa ja ollaan niille kilttejä <3 Vivianin bonusmaininta siitä, että sieltä sai itse ottaa vettä ja vielä jäällä.)

Tavara-asema – Tampereen oma Nosturi

Perjantai 15.3

Reilu vuosi sitten ovensa avanneella Tavara-asemalla tunnelma sateisena perjantai-iltana oli ulkoilmasta poiketen lämmin ja leppoisa. Tavara-asema olikin meille tämän reportaasin ensimmäinen keikkapaikaksi suunniteltu paikka ja jo entuudestaan tuttu. Olimme myös kuulleet, että paikka on artistien keskuudessa pidetty ja haluttu esiintymispaikka, eikä se yllätä – ovathan puitteet uudet ja hienot.

Odotimme **Suvi Teräsniskan** vetävän paikalle katsojia niin ikäluokasta toiseen, ja paikan päällä totesimme näiden odotusten pitävän paikkansa. Keikka itsessään eteni luontevasti niin uudempien kuin vanhempienkin kappaleiden siivittämänä, ja viimeistään vanhemmat bängerit ottivat yleisön täysillä menoon mukaan.

Tavara-aseman korkea huonekorkeus teki tilasta avaran, eikä paikka tuntunut ahtaalta, vaikka alakerrassa katsojia oli paljonkin. Tällä kerralla yläparvi oli kiinni, ja verraten aiempiin keikkakokemuksiimme paikalta, jätti tämä tunteen siitä, että jokin palanen Tavara-aseman taikuudesta jäi vielä puuttumaan, vaikkei se tunnelmaa latistanutkaan.

Keikkapaikan monipuolisuudesta kertovat niin permanto, parvi kuin tilan reunoille sijoitellut pystypöydät ja penkitkin, unohtamatta parven seinustaa kiertäviä sohvarykelmiä. Tavara-asema muistuttaakin rakenteeltaan jo haudattua Nosturia, mikä tunnettiin aikanaan suosittuna keikkapaikkana Helsingissä.

Janne Laurila:

”Tavara-asema on muuntautumiskykyinen, raikkaan kaupunkilainen ja moderni tapahtumatalo.”

Tavara-asema on tuttu myös opiskelijatapahtumien jatkoilta, jolloin tunnelma on ollut korkealla ja koko tila tiiviisti käytössä. Klubin tavoin esteettömyys oli huomioitu myös Tavara-asemalla.

Tavara-asema:

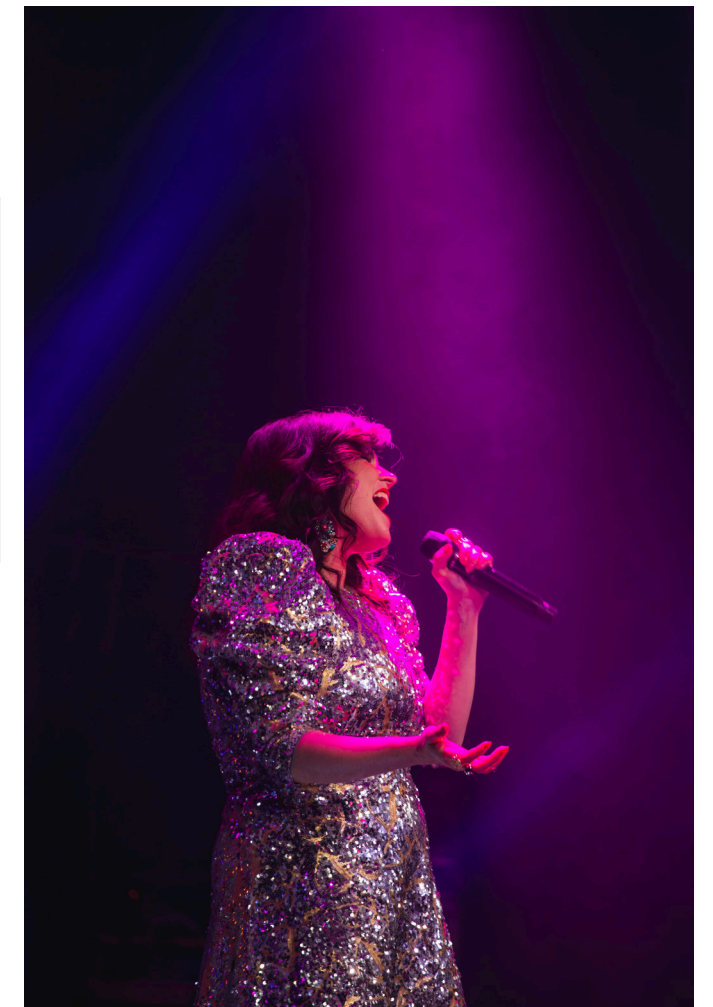
-20% kaikista hanatuotteista viikon jokaisena päivänä
Vaihtuvia etuja tapahtumalipuista opiskelija-kortilla. Parhaillaan voimassa olevat edut löytyvät TA verkkosivuilta
Opiskelijoille paketoituiden tilavuokraushinnat.
Yhteydenotot verkkosivujen lomakkeiden kautta.

Tampereen Kulttuurikamari Oy:n ohjelmapäällikkö **Janne Laurila** on kerryttänyt pitkän kokemuksen tapahtumanjärjestäjänä ja ohjelmavastaavana:

”Telakalla olen järjestänyt tapahtumia vuodesta 1999 alkaen, mutta talon varsinaisena ohjelmavastaavana olen toiminut vuoden 2007 alusta saakka. Tullikamarin ohjelmapäällikön hommissa aloitin vuoden 2017 alussa ja Tavara-asemaa olen nyt buukannut alusta saakka eli viime vuoden alusta.”

Olimme myös kiinnostuneita Laurilan keikkakokemuksista etenkin näiden kolmen paikan keskuudessa, josta Laurila kertoi seuraavaa:

”Suosikkikeikkaa sinänsä ei ole, mutta olen ollut todella vaikuttunut esim. **Yonan** soolokeikasta

Telakalla tai **Dungen** -yhtyeen loistavasta kahden tunnin setistä Tavara-asemalla. Oli myös mahtava fiilis, kun joitakin vuosia sitten saatiin teini-iän suosikkibändini **Ministry** Pakkahuoneelle!”

Tiesitkö, että osalle G Livelabin keikoista on saatavilla ovelta edullisempia opiskelijalippuja tuntia ennen konsertin alkua, mikäli keikka ei ole ennakkoon loppuunmyyty? Livelabin tapahtumatarjontaa kannattaakin seurata nettisivuilta tai applikaatiosta, sillä siellä kerrotaan, mikäli näitä lippuja on saatavilla! Lisäksi osalle keikoista myydään ennakkoon opiskelijalippuja niin nettisivuilla, applikaatiossa kuin Tiketissäkin.

G Livelab – historiallisessa Frenckellin pannuhuoneessa tunnetta ja taidetta

Perjantai 22.3.

Muun muassa Euroviisuja ja UMK:ta screenillään näyttänyt G Livelab otti meidät vieraakseen, kun YleX Läpimurto 2024 -listauksen kärkipäähän kuuluva duo **emma & matilda** pääsi vetämään EP-levyjulkari-keikkansa. Tampereella tavannut kaksikko aloitti tunteikkaan keikkansa lämpäri **Annika Pudaksen** jälkeen, joka herkällä akustisella setillään sai jo yleisön rentoutumaan ja tunnelman lämpenemään.

G Livelab on avannut ovensa yleisölle vuonna 2019, ja vain vuotta myöhemmin 2020 se voitti jo parhaan konserttisalin palkinnon kansainvälisessä Mondo*DR Awards -kilpailussa. Ei ihme, sillä jo sisään astuessa pystyi itsekkin tuntemaan vastaanottavan ilmapiirin ja huomaamaan salin kauniit puitteet. G Livelabin puitteet sisälsivät korkean parven pöytineen ja tuoleineen ja lavan eteen oli aseteltu muutama pöytä jakamaan avaraa tilaa.

Rauhallinen, pääosin nuorista koostuva koko salin täyttävä yleisö oli hyvin mukana jo lämpärin aikana. Takaosasta kaikuva puhe ja juomatiskiltä kantautuva ääni saattoi hetkellisesti häiritä keikan seuraamista, mutta hyvä äänentoisto sai huomion kuitenkin kiinnittymään pääosin lavan suuntaan, josta välittyi lempeä ja rento filis koko illan ajan. Ennakkoletuksiimme hyvin istuva emma & matildan keikka-setti loi niinkin rennon fiiliksen, että kaksi eturivin nuorta kuuntelijaa kokivat turvalliseksi laskeutua

lattialle toistensa syliin. Lavalla fiilistelevä duo hymyi herkälle hetkelle ja esittivät vielä kauniisti viimeiset kappaleensa. Tällaista hetkeä todistamassa olleena olisi vaikea uskoa, että G Livelabissa järjestettäisiin esimerkiksi viljejä opiskelijabileitä.

Aikaisemmista keikkapaikoista poiketen lavaa peittävä palkkia ei G Livelabissa ollut. Sen sijaan lavan matala korkeus saattoi harmittaa takarivin lyhyempiä kuuntelijoita. Lisäksi äänentoiston ollessa yksi parhaista, lavalle kohdistuvien valojen käyttöä olisi voinut hyödyntää paremmin - tasapaksu ja väriä vaihtamaton valaistus kuitenkin sopi emma & matildan emotionaalisiin sanoituksiin. Tuntui, että paikka ja esiintyvä duo olivat omalla tavallaan “perfect match”.

Jaani Haapasalo:

G livelab: “Elävän musiikin tulevaisuus Suomessa”. Uudenlainen elävän musiikin kokemus, jonka ytimessä ovat laadukas ja laaja-alainen ohjelmisto ja huippuluokan äänentoisto. Meille tärkeitä arvoja ovat mm. saavutettavuus ja esteettömyys, ohjelmiston ja esiintyjien diversiteetti sekä ikärajattomuus.

G Livelabin ohjelmapäällikkö **Jaani Haapasalo** kertoo omasta suosikkikeikastaan seuraavaa:

“Omia suosikkikeikkoja on ollut niin paljon, että vaikea eritellä yksittäistä. Teimme esimerkiksi **Jarkko Martikaisen** kanssa neljän illan kokonaisuuden,

jossa joka ilta käsiteltiin eri Jarkon albumia. Haastattelin ennen keikkoja Jarkkoa näiden albumien tiimoilta, ja sitten Jarkko soitti pitkät keikat perään. Vanhana YUP:n ja Martikaisen fanina tämä oli hieno kokemus. Muita suosikkejani meillä ovat olleet mm. **Ismo Alangon** ja **Kimmo Pohjosen** Pohjonen-Alanko -keikka, sittemmin edesmenneen nykysäveltäjämestari **Kaija Saariahon** konsertti, Don Johnson Big Bandin *Breaking Daylight* -albumin 20-vuotisjuhlakeikka, **Jesse Markinin** ja **The Holyn** keikat, **Nina Perssonin** ja **Marc Ribbotin** keikat... Koska itse pääsen tuota ohjelmistoa buukkaamaan työkseni, niin väkisinkin sitä tulee nähtyä paljon omia suosikkeja!”

Bar Ihku – remontoitun tuore baarikeikka

Lauantai 23.3.

Pääsimme ihastelemaan Bar Ihkun syksyllä remontoituja puitteita perinteisemmän baarikeikan merkeissä reportaasikierroksemme päättävällä, vuoden 2023 YleX läpimurto -listauksen toiselle sijalle nousseen **Aliisa Syrjän** keikalla. Muun muassa “Tää tunne” ja “2:02” -hiteistään tunnettu Syrjä nousi Ihkun lavalle baarikeikalle ominaisesti lähempänä keskiyötä, noin puolen kahdena aikaan - huomattavasti myöhemmin kuin aiempien keikkojemme artistit.

Paikalle saapuessamme kiinnitimmekin huomioita Bar Ihkun näyttaviin ja isoihin tiloihin - tiesimme, että paikalla on tehty iso remontti, mutta jostakin syystä odotimme tilojen olevan huomattavasti pienemmät. Baarikeikkapaikkojen tavoin paikan lava oli matalahko, mutta pienillä korkeuseroillaan toimi tilaan nähden kiitettävästi. Ison tanssilattian lisäksi tilaa jakoivat korotetut hengailutasanteet, joille sijoitetuilta sohvilta keikkaa pystyi seuraamaan myös istuen. Suurin osa paikallaolijoista seurasi keikkaa kuitenkin lavan edessä, joten tasanteet eivät olleet täyteen tungettuja keikan aikanakaan; lavan edustakaan ei näyttänyt liian täyteen tungetulta, vaikka tunnelma olikin tiivis ja korkealla. Lisäksi tilan avaruutta lisäsi runsas peilien määrä.

Aliisa Syrjän keikka oli menevä ja positiivisen energian täyteinen. Yleisö oli heti alusta alkaen hyvin mukana, ja etenkin tunnetuimpien kappaleiden kohdalla yhteislaulu raikasi ja kädet

heiluivat ilmassa musiikin tahdissa. Keikka tuntuikin menevän nopeasti, huolimatta siitä, että saimme kuulla täyden setin, joka piti sisällään niin yleisöstä tulleen toivebiisin kuin esimakua tulevasta musiikistakin.

Keikka, eikä keikkapaikkakaan jättäneet meille huonoa sanottavaa. Vaikka kolmen ensimmäisen keikkapaikan myötä ehdimmekin tituleerata Tampereen keikkapaikkojen suhteen tolppien luvatuksi maaksi, ei myöskään Ihkussa näkyvyyttä blokkavia tolppia ollut; muutama katon rajassa roikkuva johto kyllä, mutta ne taisivat iskeä silmiimme lähinnä kameran etsimen läpi katsottaessa.

Monipuolisuuden vuoksi oli mahtavaa päästä myös yhdelle perinteisemmälle baarikeikalle, joskin tässä tapauksessa keikan ikärajoitus oli K22. Toisaalta koimme rajauksen hyväksi, onhan Aliisa Syrjä juuri tässä ikäluokassa tunnettu ja tykätty artisti, ja tätä kokemusta keikan keski-ikäkin tuki.

Ihkun kevät on täynnä upeita uusittuja etuja opiskelijoille! Etuihin voi tutustua Ihkun nettisivuilta.

Ilves, v*tun jyrkät portaat ja autiot hostellit - UDKn matka Portugaliin ja siinä sivussa BOBCATSSS 2024:ään

Teksti: Joonas Laine & Maria Arro

Kuvat: Joonas Laine

21.1. Sunnuntai

Matkan alku: Kaupunki oli painunut unten maille vasta pari tuntia sitten. Kasvava joukko matkalaisia suuntaa kohti Tampereen juna-asemaa. Maria Arro, **Nettaella Raikunen**, **Joonas Laine**, **Enni Uitamo** ja **Matilda Ogbebor** saapuvat junaradan varteen suht levänneinä. **Sara Hietakangas** puolestaan saapuu paikalle suoraan radalta, ei kovin levänneenä.

Retkikunta on valmiina suureen seikkailuun.

Tai näin ainakin luulimme. Ensimmäisen etapin (Tampere–Tikkurila) tunnelma muistutti lähinnä viikon verran jääkaapin perälle unohtunutta salaattia. Keskustelimme ravintolavaunun karaoke-mahdollisuuksista (toim huom. true stoori kannattaa tsekkaa). Mistäpä sitä muustakaan junassa puhuisi kuin junista. Sama aihealue jatkui myös junan vaihdoksen jälkeen (Tikkurila–Helsinki–Vantaan lentokenttä), tosin tällä kertaa olimme kansainvälisemmällä tasolla. Vertailimme Euroopassa toimivia rautatieyhtiöitä.

Saavuttuamme lentokentälle Ogbebor jää jumiin ensimmäiseen porttiin. Screenshot lipusta ei kuulemma kelpaa. Samalla systeemillä portista on tosin mennyt läpi jo useampi. Ensimmäinen turvatarkastus on kohtalokas 75 prosentille Retkikunnasta. Läpivalaisukone ulisi Raikuselle proteiini-pirtelöstä, Arro väitti kotipolitoista käsidesiksi, Ogbeborin lompakko oli liian täynnä väärää rahaa ja Laineen ”hoitoaine” ei meinannut päästä edes tuplatarkastuksen jälkeen eteenpäin. Kumma kyllä Uitamo ja Hietakangas pääsivät muutta mutkitta tax freen puolelle vaikka kummankin käsimatkatavarojen sisältö vastasi lähinnä keskiverto apteekkia.

Koska välilaskumme sijaitsi Iso-Britanniassa, pääsimme kaikki rajavartiolaitoksen digitaalisen nallen tarkkaan syyniin. Otso tarkkaili Uitamoa piinallisen pitkään, mutta vanha salakuljettaja piti päänsä kylmänä ja selvisi tilanteesta puhumatta.

Portti löytyi ilman kummempia etsiskelyjä, ei tarvinnut kuin kävellä lentokentän kauimmaiseen

peränurkkaan. Porukkaan iloiseen liittyivät mukaan myös “Mrs. ja Mr. Kuroset” **Veera Autio** ja **Kiia Kuusela** ja siitäkös riemu ratkesi.

–Me oltiin huolissaan, että te myöhästyitte, Kuusela sanoo alkajaisiksi katse täynnä huolta.

Tosin hetki sitten olimme saaneet ilmoituksen lennon myöhästymisestä tunnilla. Eipä väliä, tätä joukkoa ei lannista mikään. Ensi töikseen Hietakangas otti liuottimet esille.

–Mun pitää nyt tehdä rikos ihmiskuntaa vastaa, hän totesi ja alkoi lakkaamaan kynsiään.

Menolentojen aikana muut istuivat lähes keskusteluetäisyydellä toisistaan, Arro käytännössä eri koneessa.

Helsinki Stansted väli kului koneen takaosassa katsomalla Twilight Aamunkoi osa, 1. (toim huom. Laine haluaisi olla ihmissusi ainoastaan loputtomien shortsistähien takia).

– Pelkään äänekkään kommentointimme aiheutaneen pahennusta ympärillä istujissa, Laine toteaa.

Hyvät tarinat jättävät jäljen. Huonot lähtemättömän.

Arrolla oli koneen etuosassa erilaiset hovit. Oman Netflixin toimimattomuus ei haitannut, kun useamman penkkirivin päästä kuului Babysharkin sulosoinnut.

Välilaskun aikana saarivaltio vahvisti stereotypiaansa. Union Jack liehui vasten raskaana roikkuvia pilviä. Tälläkin kertaa yksi matkalaisista jäi melkein jumiin passintarkastuksessa (Laine).

Turvatarkastuksessa Autio osoitti aloitekykyisyytään ja vaatimalla vaati päästä modernimpien läpivalaisulaitteiden äärelle. Jonottamiseksi meni tästä huolimatta. Laine sai pohjihieronnan liian paksujen kengänpohjien johdosta.

–Minua ei ole koskaan herroiteltu kahden minuutin aikana noin useasti, hän totesi laittaessaan vyötä takaisin housuihinsa.

Lento Porttoon oli tapahtumaköyhä. Suihkumoottorien ulina lähes peittyi Retkikunnan kuorsauksen alle.

–Titulo invalido, parahti Autio Porton lentokentän metroaseman portilla.

Turistivaihe iskettiin silmään välittömästi kohde-maahan päästyä. Julkisenliikenteen lippuautomaatti oli osoittautunut valtavaksi haasteeksi ja nyt kamelin selkä uhkasi katketa lopullisesti. Onneksi muistimme viime hetkellä matkalaisen tärkeimmän valttikortin: aina voi vedota turistin tyhmyyteen, jos konnari kyselee lippuja.

Metron kirskuessa pitkin iltahämärää aikapaine niskassamme kasvaa. Ehtisimmekö majapaikkaan ajoissa? Porton juna-asemalle päästyämme tilanne näytti pahalta. Hostellin check-in loppuisi 5 minuutin päästä, kävelymatkaa olisi ainakin vartti.

Vaikka kauniisti valaistuissa rakennuksissa olisi ollut ihastelemista loputtomiin, paniikki pakotti kiiruh-

tamaan. Yhtenä aaltona hostellin ovesta sisään ja, huh, ei tarvinnutkaan jäädä yöksi kadulle. Paikalla oli päivystystä kellon ympäri. Seuraava vaara vaani jo kulman takana. Tai oikeastaan vastaanotto-virkailijan pöydän päällä. “Only cash” -kyltti uhkasi romuttaa ajatukset digiajasta ja ajaa modernin korttimaksajan ahdinkoon. Jouduttaisiinko tässä vielä yönselkään?

Nopean kolehdin keruun jälkeen, sankarimme pääsivät kuin pääsivätkin huoneeseensa.

Mr. & Mrs. Kuroset majoittuivat ensimmäiset kaksi yötä toisaalla.

Mitä ihminen tekee löydettyään turvallisen paikan levolle? Etsii ravintoa. Yritimme mennä syömään autenttisia portugalilaisia tapas-annoksia. Päädyimme natustamaan Don Pepen vetisiä tacoja. 2€ Ikea-lasillinen viiniä helpotti hieman tölkkisienien aiheuttamaa mielipahaa. Pääsipähän tekemään kulttuuri-matkan modernin latinolaisen musiikin äärelle. Toistuvat elementit olivat muovinen sähkökitara ja etualalle (lue: korvia raastavasti) masteroitu tasaisen tappava hi-hat.

Veera Autio, Matilda Ogbebor, Maria Arro, (Arron takana Sara Hietakangas), Kiia Kuusela, Enni Uitamo, Nettaella Raikunen ja Joonas Laineen varjo imivät muina mangusteina auringosta energiaa Coimbran yliopiston edustalla.

UDKlaisia (Enni Uitamo kyykyssä, Sara Hietakangas sateenvarjon alla ja Matilda Ogbebor oikealla) muina turisteina muiden turistien lomassa etsimässä Atlantin aarteita rantahiekasta.

22.1. Maanantai

Aamupala pulujen ympäröimänä ja kirkonkellojen kumistessa, oli kokemuksena lähes yhtä vaikuttava kuin Ogbeborin especial lanchen lihakerrosten välistä löytyneet rusinat. Heti ensimmäisenä aamuna löytyi koko matkaa kantavaksi voimaksi osoittautunut paikallinen herkku Nata. Laine otti tehtäväkseen mutustella keltuaiskreemillä täytettyjä lehtitaikinakuppeja aina tilaisuuden tullen.

Ravintoarvoltaan vaihtelevat aamiaiset vatsassa Retkikunta (Arro, Laine, Raikunen, Uitamo, Ogbebor, Hietakangas) suuntasivat kohti Porton nähtävyyksiä. Useampi oli kertonut kiinnostuksestaan maailman kauneinta kirjakauppaa Livraria Lelloa kohtaan. Emme olleet ainoat. Nähtyämme parin tunnin jonon päätimme haudata haaveen.

Seuraavaksi suuntasimme kaupungin läpi virtaavan Douro-joen rantaan. Tavoitteena oli kulkea vanhan kaupungin läpi "silittämään Atlantia". Optimismi kävelykunnosta vaihtui puolessa välissä museoratkan kyytiin. Ratikkapysäkillä pahimmat pai-

najaiset kävivät toteen. Törmäsimme joukkoon muita suomalaisia.

Lopulta kohteeseen päästyämme pääroolin silitämisestä otti Atlantti. Arro poistui rannalta perse märkänä.

Kenkien föönauksen ja vaatteiden vaihdon jälkeen Retkikunta suuntasi kohti hostellin vieressä sijainnutta vegaaniravintolaa. Ogbebor korjasti aamupalalla kokemaansa vääryyttä syömällä mainoskuvamaisen pannukakuannoksen. Seuraava ohjelmanumero oli kirpparikerros.

Jo ensimmäisen kirpputorin kohdalla Arro otti roolia Retkikunnan fajiana. Kyllästyttyään rekkien välissä laahustamiseen, hän rojahti kassan lähetyville istumaan.

–En edes tiennyt oliko sohva koriste vai ei, Arro myöntää jälkikäteen.

Tämän jälkeen hän käveli korttelin ympäri ja lopulta lompsi lähdön hetkellä kassalle maksamaan.

Seuraava vuoro oli varattu Raikuselle ja Laineelle. He keskustelivat kovaan ääneen jo seuraavan kirpputorin ovella mistähän tänä iltana mahtaisi löytää tarjousviiniä.

Ensimmäisenä iltana esitetty toive tapaksista toteutui viimein. Ikävä kyllä kävi niin, ettemme ottaneet tarjoilijan toppuuteluja todesta vaan tilasimme aivan liian paljon ruokaa. Pöydänjalat olivat kovilla kun kannen päälle asetettiin lautanen toisensa perään juustoja, leikkeleitä, oliiveja ja leipää. Kaiken kaikkiaan ateria oli hyvä, muttei erityinen. Tosin ei ollut erityisen suuri laskukaan. Kuitenkin täytyy kehaista Morriñan Tortilla perunapiirakkaa, talon omaa kahvilikööriä sekä tarjoilijaamme.

23.1. Tiistai

Tiistaina oli sitten jo puolimatkan krouvi saavutettu. Paljon oli jo tehty, mutta tekemisen määrä sen kuin kasvoi. Vähitellen alkoi hahmottua, mitä kaikkea OLISI vielä voinut tehdä. Portolle oli kuitenkin sanottava heipat ja siirryttävä matkan "pääkohteeseen" eli Coimbraan ja siellä järjestettävään kirjasto- ja informaatioalan konferenssiin BOBCATSSS 2024.

Retkikunnan ja Kurosten jälleennäkeminen bussiasemalla oli lämmin.. Kurosten edellisen illan Pub-crawl-baarikerros kuulosti kokemisen arvoiselta ja heidän karaokessaan vetämänsä sulosoinnut siltä, että Retkikunta oli jäänyt paljosta paitsi.

Matka Coimbraan sujui ilman sen suurempia kommelluksia, mitä nyt bussi oli jokusen hetken myöhässä. Paikalliset ottivat tilanteeseen rauhallisesti, me emme.

Coimbrassa Arro luotsasi porukan joko tahallaan tai tahattomasti keskelle kerrostalolähiötä.

–Tulipahan nähtyä paikallinen lähiö ja syötyä reissun paras nata, totesi Laine tyytyväisenä.

Yliopistolle saapumisen ajoitus ei mennyt ihan parhain päin, mutta matka olisi aivan liian täydellinen, jos kaikki sujuisi juuri niin kuin on suunniteltu. Tuskinpa kukaan edes huomasi, kun yli kymmenpäinen joukko siirtyi kesken keynote puheenvuoron eturiviin päivittelemään kuulumisiaan. **Essi Alakopsa** kertoi luennon aikana Asiasanan toimittajalle "Lissabonin vanhusten" (Alakopsa, **Verna Järvelä**, **Oona Sievänen**) edellisen kahden vuorokauden vaiheista.

Sara Hietakangas ja Enni Uitamo poistumassa lounaalta Coimbran yliopiston kampuksen alueella.

–Helvetillisiä mäkiä, Pyhä Yrjö tarjosi hyvät maisemat, paljon näköalapaikkoja, rantabulevardista tuli Köpisvibat, matkasimme 28-ratikan päästä päähän ja Verna osti sardiinisukat.

BOBCATSSS 2024 -puhujat toistivat esiintymisissään usein samaa kaavaa. Kalvosulkeiset olivat temmoltaan nopeat ja konkretian osalta laihanlaiset. Yleensä kiitosten kohdalla raapi päätään kummastuksissaan. Kuinka mielenkiintoisesta otsikosta saatiinkaan näin kuivaa kamaa?

Tekninen toteutuskin jätti toivomisen varaa. Tuntui hieman hassulta matkustaa Euroopan halki, jotta pääsi kuuntelemaan Teamsissa puhuvan pään tarinoita, mikrofonin vahvistaessa kannettavan tietokoneen kaiuttimista tulevaa epäselvää puhevirtaa. Usein myös yleisön kysymyksille varattu aika oli kollektiivisesti useamman esityksen jälkeen. Täten kysymyksiin pääsi vastaamaan ainoastaan viimeinen puhujista, muiden sanottavat kun olivat painuneet jo unholaan.

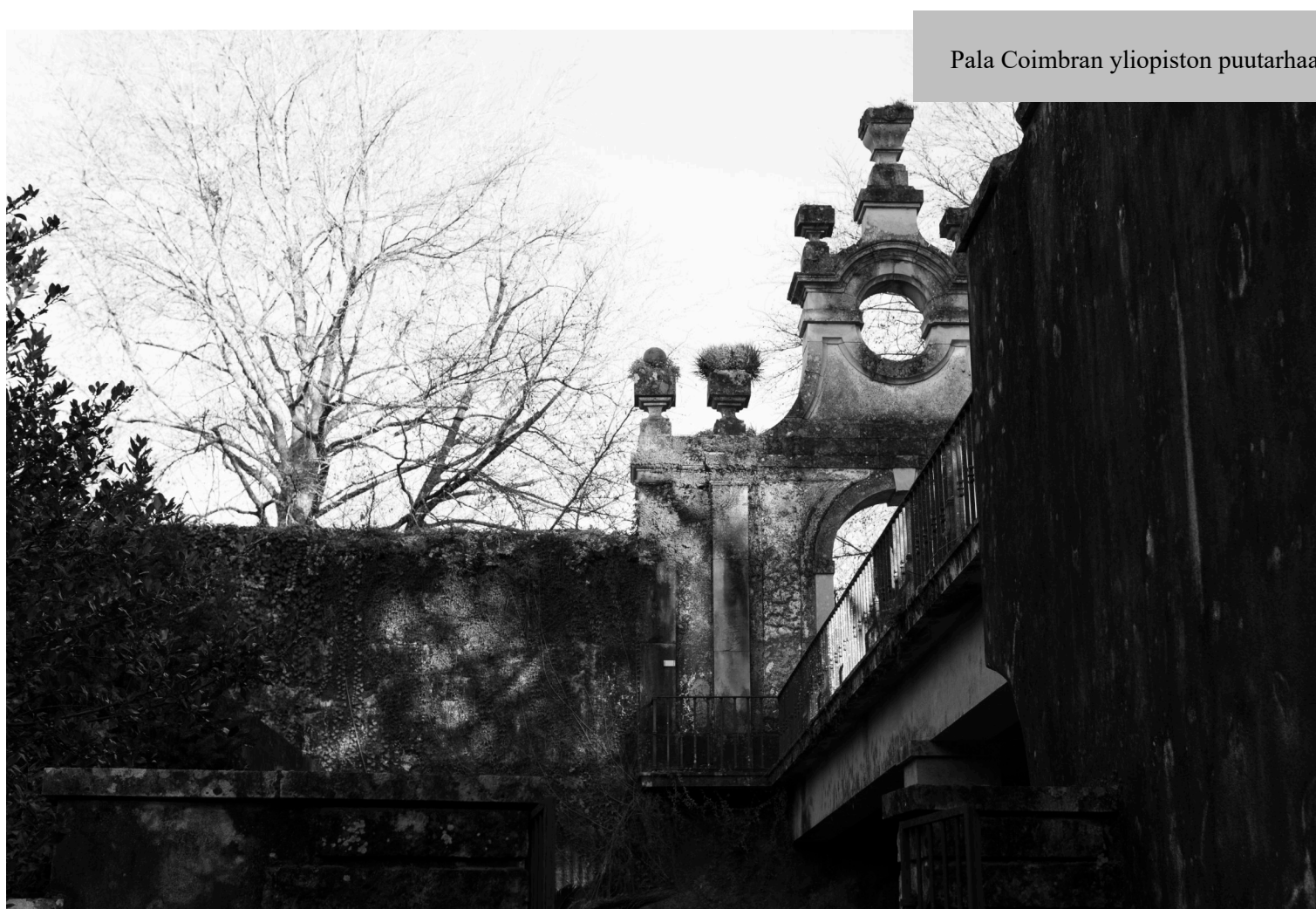
Täytyy kuitenkin antaa kiitosta monipuolisista ja mielenkiintoisista aihealueista. Otsikkotasolla eri esitykset oltiin ryhmitelty hyvin yhteen, vaikka lopullinen koheesio ja keskinäinen relevanttius jättikin usein toivomisen varaa.

Coimbran yliopiston järjestämä oheistoiminta, muun muassa erilaiset kierrokset ja kahvihetket, puolestaan ansaitsevat paljon kiitosta. Esitelmöijät vaikuttivat aidosti intohimoisilta ja kiinnostuneilta. Kahvihetken tarjoilujen aikana pelattiin likaista peliä kun Laineen maistettua kaikkia tarjolla olleita seitsemää eri sorttia pöytään ilmestyi vielä kahdeksas ja yhdeksäskin.

Iltapäivästä tutkailtiin oppaan johdolla yliopiston tiluksia. 600 vuotta vanhat yliopistorakennukset tekivät jo ensinäkemällä vaikutuksen. Meininki oli “vähän” erilainen kuin Tampereen yliopiston keskustakampuksen eripariset ja lähinnä kylmänsodan sairaalaa sekä epämuodostunutta makkaraa muistuttavat kampusrakennukset. Parhaiten kierroksesta jäi mieleen yliopiston vankila sekä mahtipontinen kirjasto, josta vaikutteita ovat ottaneet muun muassa Kaunotar ja Hirviö -maailman linnan yksityiskohdat sekä kirjaston öiset vierailijat, lepakot, jotka olivat vastoin ennako-oletuksia kirjastolle itse asiassa hyödyksi. Ne nimittäin söivät kirjoja tuhoavia tuholaisten.

Matilda Ogbeborin yritys silittää merta muuttui yllättäen vastavuoroiseksi.

Pala Coimbran yliopiston puutarhaa.

Kierroksen jälkeen ajatukset alkoivat taas harhailla kohti tarjousviiniä. Kävimme kysymässä respan henkilökunnalta (lue: paikallisilta opiskelijoilta) viinipullon avaajaa. Harmiksemme sellaista ei löytynyt. Suuntasimme askeleemme lohdutuksena yliopiston kahvilaan juomaan viiniä, koska tottakai yliopiston kahvilasta sellaista saa. Keskusteluun nousivat Harry Potter ja tupajako.

Ihmetellessämme yliopiston portailla seuraavia vaiheitamme samat henkilökunnan jäsenet kutsuivat meidät kanssaan läheiseen baariin “packille”. Nyt jo kaksitoista henkiseksi paisuneelle suomalais-seurueelle selvisi kellaribaarin portailla, että “pack” piti sisällään kaljan ja kaksi shottia. Ensimmäinen shoteista taisi olla bensaa ja toinen jotakin marja-siirappia. Auringonlaskua katsellessa verkostoituminen uusien tuttavuuksien kanssa sujui luontevasti. Mitä nyt molemminpuolinen ujous ja lievä kielimuuri mallailivat hieman rajojaan.

Saimme kuitenkin sovituksi yhteisen illallisen paikalliseen ravintolaan. Tällä kertaa ruokamatka avarsi maailmaamme kasvishampurilaisten (JOISTA TULI PELKKÄ PIHVI) ja kasvismakkaran (JOKA OLI KÄÄRITTY MUOVIIN) muodossa. Ogbebor söi lihaliemeen dipatun paahtoleivän (paikallinen erikoisuus). Hietakangas pettyi omaan hampurilaiseensa (minne olivat jääneet soosit ja ranskalaiset). Varsin keskinkertaisen ja yllätyksiä täynnä olleen makumatkan jälkeen tiemme erkanivat paikallisoppaiden kanssa ja suuntasimme jatkoille opiskelija-asuntolan katolle/sisäpihalle.

Mainittakoon vielä sen verran, että ennen illallista kävimme kääntymässä hostellilla. Sen respassa meille Arron matkaopaspersonaa paljasti lopulta itsensä. Hostellin avainkorttien päälle oli liimattu reteästi muistilappu “Maria Azzo”.

24.1. Keskiviikko

Keskiviikkoamu alkoi viestikatkoksella, joka johti yhteisestä aamupalasta luistamiseen. Toisaalta hitaat aamut ovat toisilla anywho hitaampia kuin toisilla. Lounasaikaan mennessä Kuroset ja alkuperäinen retkikunta olivat taas yhdessä täysivoimaisina. Oli aika suunnata tekemään sitä itseään, eli kuuntelemaan ja oppimaan lisää kirjasto- ja informaatioalan uusista tutkimuksen tuulista.

Päivän luennot käsittelivät muun muassa naispuoleisten säveltäjien menestystä striimaus- alustoilla.

Luentojen vastapainoksi suuntasimme porukalla toiselle kierrokselle Herbariumiin. Kierros oli antoisa ja mielenkiintoinen, ja se havainnollisti hyvin, että arkistointia ja luokittelua tapahtuu muu- allakin kuin kirjastoissa. Coimban Herbariumissa oli kerättyä peräti 800 000 lajia, joista 30 000 yhden tietyn henkilön, Heinrich Willkommn, keräämiä.

Kun oli kerran päästy kasviteemaan, niin mitä siitä poistumaan. Seuraava kohteemme oli yliopiston kasvitieteellinen puutarha. Vihreät lehdet, sala- peräiset polut ja portaikot sekä rakennukset, toivat mieleen lähinnä Korkeasaaren matelijatalon raken- nuskannan suurennuskoossa. Aivan rakennusten kulmalla kohosi monimetrisen bamburyteikkö, jonka äärellä yhden jos toisenkin menoajalkaa alkoi vipattamaan bambujen taputtelun tahdit.

Kasvitieteellinen puutarha osoittautui tutkimus- matkan edetessä luultua huomattavasti suurem- maksi. Onneksi sen sisältä löytyi penkkejä, joille rojahtaa syömään Arron Suomesta asti rahtaamia pähkinöitä ja patukoita.

Tiesittekö muuten että ”mursursur” tarkoittaa karpäseksi ”iskä tulee hakemaan”. Emme mekään, mutta Kuusela tiesi.

Pähkinät masussa matka jatkui lopulta keramiikkakaupan kautta majapaikkaan. Keramiik- kakaupassa vierailu sai useammankin retki- kuntalaisen unelmoimaan kylpyhuoneremontista. Ikävä realiteetti vain on se, että vuokra-asunnoissa rempat ovat hieman epärealistisia. Mukaan kui- tenkin tarttui kaikenlaista (hyödyllistä) somistetta.

Hostellihuoneessa Raikunen räväytti auki Tinderin. Rakkauden asiantuntijat Kuroset asettuvat Raikusen molemmin puolin hampurilaistyyliin. Sitten räjähti Portosta rajatuista viinipulloista irti korkit.

- Eii yökkkk, Raikunen huudahtaa.
- Tää ei kans vakuuta, Autio toteaa.
- Tuossa oli jo vähän sellasta vibaa, Kuusela pohtii.
- Mäki tuun nyt kattoo, Hietakangas innostuu.
- Tääkää ei oikeen vakuuta, Raikunen tyrää.

–Miks näillä ei oo naamakuvia, Kuusela kummastelee.

–Siin on muuten mukkee viinirypälenippu, Autio huudahtaa ja saa herätettyä myös Ogbeborin huomion Tinder-touhuiluun.

–Afonsoakaan ei nyt oikeen vakuuta, mut onks tää italialainen, Raikunen innostuu viitaten Gonzalo- nimiseen henkilöön.

–Miks täällä on näin paljon kissakuvia?

Tinder-selailun sikseen ja syömään. Rafla: Italiainen, turisteille suunnattu ja hieman yli- hintainen. Suosittelijat: paikallisia. Muut kon- ferenssivieraat, nauttimassa kolmen ruokalajin illallista joen toisella puolen.

–Lattia on laavaa, huudahtaa joku kesken rennon iltakäppäilyn.

Kädet naarmuilla ja ainakin yhdet housut re- venneinä jatkoimme tallustelua halki hämärtyvän kaupungin.

–Coimbran yliopisto on kuin pohjantähti, vie aina kotiin, toteaa Raikunen mahtipontisesti kävel- lessämme yliopistokukkulan katuja ristiin rastiin katulamppujen valaistessamme tietä.

Laine sammutti janonsa epämääräisestä juoma- pisteestä, eikä saanut vastatautia. Muut päättivät tyytyä täyttämään nesteytystarpeensa epämää- räisestä syvennyksestä löytyneen, vielä epämää- räisemmän, automaatin tarjonnalla. Automaatin hyllyillä sulassa sovussa notkuivat limsapurkit, purkkikala, durexit ja anustapit. Eli siis kaikki, mitä myöhäisillassa saattaa mieli halajata.

25.1 Torstai

Raikunen katosi ennen kuin kukaan oli edes kunnolla heränny. Edellisen päivän viesti- katkoksesta oppineina olimme kehittyneet sisäises- sä viestinnässä. Pääsimme suuntaamaan yhtenä porukkana jo meille entuudestaan tuttuun aamu- palapaikkaan. Leivokset ja suolaiset piirakat kosiskelivat makunystyröitämme aivan yhtä intohimoisesti kuin edellisenä päivänä, mutta tuorepuristettu appelsiinimehu karpäsieneen jätti toivomisen varaa.

Utiskanavalta suorana esitetty murhatutkinta

nostatti kulmakarvoja, mutteivat saaneet mieli- alaamme laskuun vaan suuntasimme intoa puhkuen seuraamaan viimeistä konferenssiluentoa. Rankan ja pitkällisen (ehkä tunti) opiskelusession jälkeen oli aika suunnata viimeiselle yliopiston tarjoamalle aterialle. Porukkaan liittyi myös Tampereen yliopiston yliopistonlehtori **Paavo Arvola**. Arvolan kanssa päivittelimme konferenssin kommelluksia ja haaveilimme sen pitämisestä vielä joku päivä Tampereella.

Lounaan jälkeen hyvästelimme Kuroset ja suuntasimme takaisin kasvitieteelliseen puutarhaan. Laineen lonkka huusi tässä vaiheessa hallelujaa, eikä muillakaan intoa kiertelyyn enää liemmin ollut. Oli aika lähteä takaisin kohti Portoa.

Olimme koko reissun yhteisestä päätöksestä vältelleet kansainvälisiä pikaruokapaikkoja. Kuitenkin viimeisenä iltana McDonaldsin veto oli liian suuri. Suureksi äimistyksellemme listalla ei kuitenkaan ollut yhtä ainutta kasvisruokaa. Sen sijaan yliopistoravintolastakin tuttuja perunavellejä olisi kyllä saanut. Onneksi viereinen kebabrafla pelasti.

Mikä ihmeen **BOBCATSSS**?

- Kansainvälinen vuosittainen konferenssi, joka käsittelee kirjasto- ja informaatioalan kuumia aiheita nopeasti muuttuvassa ympäristössä
- Järjestetään yhteistyössä opiskelijoiden, tutkijoiden sekä informaatio- ja kirjastonalan ammattilaisten kanssa
- Ensimmäinen Bobcatsss-konferenssi järjestettiin 1993 yhteistyössä Budabestin, Oslon, Kööpenhaminan, Amsterdamin, Tampereen, Stuttgartin, Szombathelyn ja Sheffieldin yliopistojen kanssa (ensimmäisistä kirjaimista Bobcatttsin nimi)
- Coimbran yliopistossa järjestetty konferenssi oli historian 32:nen
- UDKlaisille Bobcatsss on ollut jo pitkään ulkomaanexcursion kohde, jonne lähtijöitä Suomen Kirjastosäätiö on tukenut

26.1 Perjantai

4.45 Laineen puhelimesta pamahtaa soimaan Architectsin Nihilist. Ympäri huonetta sydämet pysähtyvät. Uitamoa herää henkiin vain nähdäkseen lähestyvät jalkapohjat. Laine loikkasi yläpunkasta ja samalla liikkeellä sammuttaa metallimusiikin. Hän on herännyt osapuulleen puolesta välissä toimitusta.

Herännyt, mutta reissusta uupunut retkikunta vaap- puu Porton lentoasemalle. Siellä he nousevat Milanon kautta Helsinki-Vantaan lentoasemalle suuntaavaan koneeseen.

Suomessa lähijunassa keskustelut kääntyvät taas mihinkäs muuhunkaan kuin juniin ja niiden ves- soihin. Näin ympyrä saadaan sulavasti sul- keutumaan. Asiasanan toimitus kiittää kanssa- matkustajia onnistuneesta ja ikimuistoisesta reis- susta. Adeus!

Askarteluaukeama

Yhdistä pisteet

Löydä korkeakoulusanasto!

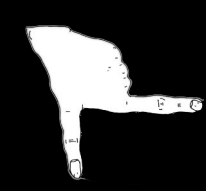
Sanat voivat olla limittäin ja sijoittua miten päin hyvänsä

P I H K A K L X H N V R Q E H
 A Y L K L I Y I V U I Z G T A
 J L J E P U O R H D U E S S T
 P F U A N R B A G K L S V I O
 W Y S M J N A I B W N S C P C
 X T D U N L U P I N N I B O U
 O C N D A I O T J R B X B T D
 A T F R V K L V I A V S N N X
 O F I F X K W E N N E L S I E
 K T G X A X D A Q N U N Z P T
 I G S K N U S Y E D P T H O I
 E I S B N A Y V T R E Y P J J
 V W F V I T U E L D O O M U X
 P A G S L J A N I B M A G T P
 N R A Q L J D O Y O Q G A O W

Alumni
 Haalarit
 Klubi
 Moodle
 TREY

Asiasana
 HaTo
 Linna
 Opintopiste
 Tunitunneli

Gambina
 Juvenes
 Lipasto
 PinniB
 UDK

Jatko-osia, elokuvatähtiä ja kiinnostavia musikaaleja – mitä elokuvavuodelta 2024 kannattaa odottaa?

Teksti: Antti Lehtonen

Vuotta 2023 voi varsin perustellusti sanoa hyväksi, jopa erinomaiseksi elokuvavuodeksi. Monet varmasti muistavat päällimmäisenä *Barbien* ja *Oppenheimerin*, joiden samanaikainen julkaisu loi suuren Barbenheimer-ilmiön, josta puhuttiin paljon myös mediatutkimuksen peruskurssilla viime syksynä. Ennen näitä elokuvia julkaistiin värikäs *Super Mario Bros. Elokuva*, jolle Nintendo on jo luvannut jatkoa. Kesällä ilmestyi myös pitkään odotettu *Indiana Jones and The Dial of Destiny* – toisten iloksi, toisten kauhuksi. Syksyllä puolestaan ilmestyi kotimaisen mestariohjaaja Aki Kaurismäen elokuva *Kuolleet lehdet*, joka niitti mainetta, ehdokkuuksia ja palkintoja myös ulkomailla. Nämä ja monet muut elokuvat pitivät elokuvafanaatikot kiireisinä.

Tämä vuosi on alkanut myös varsin lupaavasti. Helmikuussa ensi-iltansa saanut *Dyyini: osa kaksi* on kerännyt loistavia arvosteluja ja runsaasti katsojia. Mutta mitä muita elokuvia tänä vuonna on vielä luvassa? Otetaan katsaus viiteen kiinnostavaan elokuvaan, joiden ensi-ilta on vielä tulossa!

The Fall Guy

Viime vuonna *Barbie* -elokuvassa Keninä loistanut Ryan Gosling palaa keväällä valkokankaalle uudessa David Leitchin ohjaamassa elokuvassa, joka kertoo stuntmiehestä, joka (kliseisesti sanottuna) päätyy suureen seikkailuun. Tämän toimintakomedian voi tulkita kunnianosoituksena ammattiryhmälle, joka on merkittävässä osassa toimintaelokuvien taustalla, mutta saa harvoin julkista tunnustusta työlleen.

Itse ilkimys 4

Huippusuosittu *Itse ilkimys* -elokuvasarja saa jälleen jatkoa kesällä. Kyseiset elokuvat ovat tuttuja Illumination -animaatiostudion taidokkaasti tehdystä animaatiosta ja varsin ominaisesta huumorista. Ohjaajana toimii Chris Renaud, joka työskenteli vuonna 2010 myös ensimmäisen *Itse ilkimys* -elokuvan parissa. Päähenkilön eli Grun ääninäyttelijänä kuullaan *Office* -televisiosarjasta tuttu Steve Carell.

Joker: Folie à Deux

Vuonna 2019 säväyttänyt *Joker* saa toisen osan syksyllä, kun Todd Phillips istahtaa jälleen ohjaajantuoliin ja ensimmäisen elokuvan suorituksestaan Oscar-palkinnon saanut Joaquin Phoenix palaa päärooliin. Elokuva on mielenkiintoinen tapaus monelta kannalta. Ensimmäkin elokuvassa nähdään laulaja Lady Gaga, joka esittää Harley Quinnin roolin. Kyseessä ei suinkaan ole Gagan ensimmäinen roolisuoritus, vaan hän on näytellyt muissakin elokuvissa, kuten vuonna 2021 ensi-iltansa saaneessa elokuvassa *House of Gucci*. *Jokerin* jatko-osa tulee olemaan ainakin osittain musikaali, mikä on yllättänyt monet alkuperäisen elokuvan fanit. Elokuvan nimi puolestaan on ranskaa ja viittaa kahden ihmisen jakamaan harhaluuloisuushäiriöön, mikä saa elokuvan asetelmaan liittyvät ajatukset juoksemaan, ainakin omassa mielessäni.

Levoton tuhkimo

Syksyllä ensi-iltansa saa myös kotimainen Dingo-yhtyeestä kertova elokuva. Ohjaajana toimii muun muassa ensimmäisistä *Risto Rämpääjä* -elokuvista tunnettu Mari Rantasila. Elokuvan pääosaa näyttelee Saku Taittonen. Elokuva pureutuu yhtyeen uran vaiheisiin sekä ilmiömäiseen hysteriaan bändin ympärillä. Dingo alkuperäisessä kokoonpanossaan ehti olla aktiivisena vajaat neljä vuotta, minkä vuoksi tällä elokuvalla on vähemmän toimintavuosia taklattavanaan verrattuna muihin artisteista ja bändeistä kertoviin elokuviin.

Mufasa: The Lion King

Aivan vuoden lopussa Disneyltä on odotettavissa uusi *Leijonakuninkaan* tarinaa täydentävä elokuva, joka jatkaa vuoden 2019 fotorealistisen *Leijonakuningas* -elokuvan tyylillä. Elokuvan odotetaan kertovan lisää Mufasasta musikaalin keinoin. Elokuvan ohjaa Barry Jenkins, joka on tunnettu muun muassa vuoden 2016 *Moonlight* -elokuvasta.

Jatko-osia, elokuvatähtiä ja kiinnostavia musikaaleja - mitä elokuvavuodelta 2024 kannattaa odottaa?

Saamme seurata klassikon syntyä

Kasvava kuume

Lyhyt filosofinen esitelmä elokuvissa

Saamme seurata klassikon syntyä

Teksti: Onni Seppänen

Kuvitus: Onni Seppänen

Hyvät elokuvat ovat inspiroivia ja innostavia. Usein vielä innostavampia ovat hyvät elokuvasarjat. *Star Warsin*, *Harry Potterin* ja *Avengersin* kaltaiset moniosaiset elokuvasarjat ovat maailman tunnetuimpia ja rakastetuimpia populaarikulttuurin tuotteita.

Elokuvasarjojen eräänlainen perusyksikkö on trilogia. Esimerkiksi *Star Warsin* niin sanottu *Skywalker*-saaga koostuu kolmesta eri elokuvatrilogiasta muodostaen suuren, yhdeksän elokuvan kokonaisuuden.

Rakastetuista elokuvatrilogioista puhuttaessa on mahdotonta sivuuttaa **Peter Jacksonin** tulkintaa *Taru sormusten herrasta*-kertomuksista. *Sormuksen ritarit*, *Kaksi tornia* ja *Kuninkaan paluu* näyttivät 2000-luvun alussa ennennäkemätöntä tulosta niin elokuvateattereiden lippuluukuilla, kriitikoiden arvioissa kuin suurissa palkintogaaloissakin.

Voittokulun kruunaksi trilogian viimeinen osa, *Kuninkaan paluu*, palkittiin 11:llä Oscar-palkinnolla. Elokuva nousi kaikkien aikojen suurimman Oscar-saaliin kahmineeksi teokseksi *Ben-Hurin* ja *Titanicin* rinnalle. Elokuvateattereissa *Kuninkaan paluu* keräsi reilusti yli miljardin dollarin lipputulot.

Taru sormusten herrasta -trilogian asema kaikkien aikojen elokuvatrilogiana on niin vankka ja sementoitunut, että on vaikea kuvitella vastaavanlaista enää koskaan nähtävän. Nyt sylimme on kuitenkin tipahtanut klassikkopotentialiin elokuvatrilogia vuosiin: *Dyyini*.

Frank Herbertin 60-luvulla kynäilemään sci-fi klassikkoon perustuva filmatisointiurakka alkoi vuonna 2021 julkaistulla ensimmäisellä osalla, joka keskittyi pitkälti esittelemään *Dyynin* maailmaa ja virittämään juonta seuraavia osia varten. Hollywoodin lakkojen vuoksi muutamalla kuukaudella lykkäätynyt toinen osa julkaistiin tämän vuoden helmikuun lopussa.

Dyynin toisen osan vastaanotto on ollut mainio. Se keräsi heti avausviikonloppunaan kansainvälisesti peräti 182 miljoonan dollarin lipputulot. Elokuva tuotti siis vain muutamassa päivässä miltei tuotantobudjettinsa verran. On vain ajan kysymys, milloin Warner Bros. vahvistaa *Dyynin* kolmannen osan, trilogian päätöksen, rahoituksen.

Dyynin vertaaminen *Taru sormusten herrasta* -trilogiaan on silti uhmakkaan kuuloinen teko. Mikä *Dyyneistä* oikein tekee *Taru sormusten herrasta* -elokuvien veroisia?

Kun *Dyyniä* ja *Taru sormusten herrasta* -trilogiaa purkaa osiin, voi huomata niillä olevan paljon yhteistä. Ensinnäkin molemmat ovat huippusuosituihin kirjasarjoihin perustuvia massiivisen mittakaavan tarinoita, joissa vahvat suurvallat kamppailevat maailmanvaltiudesta sotaisissa merkeissä.

J. R. R. Tolkienin ja Frank Herbertin kirjojen tarjoama pohjamateriaali on miltei ehtymätön, mikä on aiheuttanut positiivisen ongelman elokuvasovituksille: hyvää tarinan ainesta on niin paljon, että suuri osa on välttämättä karsittava. Vaikka aina löytyy kirjasarjojen faneja, joiden mielestä filmatisoinnit eivät kunnioita tarpeeksi alkuperäismateriaalia, on sekä Peter Jackson että *Dyyni*-trilogiaa ohjaava **Denis Villeneuve** onnistunut tehtävässä poikkeuksellisen hyvin myös kirjojen fanien mielestä.

Seuraavaksi mieleen nousevat molempia tarinoita yhdistävä fantastinen todellisuus. *Taru sormusten herrasta* -maailmasta löytyy niin karmivia örkkejä, ylellisiä haltijoita kuin yliverkaisia velhojakin. *Dyynin* maailman-kaikkeutta taas sävyttävät muun muassa armottoman massiiviset hiekkamadot, neuvokaat Fremen-soturit ja luovat mystiset lentoalukset.

Molempien kertomusten maailmat ovat siis täynnä kiehtovia konsepteja, joiden pariin voisi syventyä ikuisuuksiksi. Tarinat kuitenkin edustavat hieman eri genrejä: *Taru sormusten herrasta* on puhdasta fantasiaa, kun taas *Dyyni* edustaa rohkeaa sci-fiä.

Taru sormusten herrasta -tarinat muistetaan myös rakastettavista hahmoistaan, kuten Frodosta, Legolaksesta ja tietysti Gandalfista. Vielä ensimmäisen *Dyynin* kohdalla suurin kysymysmerkki olikin, saako Villeneuve muiden filmatisointeja käsikirjoittavien kanssa tarinan hahmoista irti sellaista lämpöä ja inhimillisyyttä, johon katsojat voisivat ihastua.

Dyynin toisen osan tultua julki tämä huoli on kuitenkin hälventynyt. Toisessa osassa hahmot heräävät toden teolla eloon. Ensimmäisen osan kapea ja ontto Paul

muuttuu toisessa osassa sisäisten ristiriitojen riivaamaksi ja aidosti kiehtovaksi (anti)sankariksi. Lämpöä ja läsnäoloa tarinaan tuo aavikoiden tarmokas soturi Chani. Hieman yllättäenkin tarinan yhdeksi pidettävimmäksi hahmoksi nousee Paulia mentoroiva hengellinen Stilgar. Hän kantaa valtavaa vastuuta *Dyynin* toisen osan huumorista, joka onkin sosiaalisessa mediassa kiertävien meemien perusteella uponnut katsojiin kuin tömistin *Dyynin* rumpuhiekkaan.

Edellä lueteltujen asioiden lisäksi *Taru sormusten herrasta* -trilogiaa ja *Dyynejä* yhdistävät upea ja tunnistettava musiikki sekä häikäisevät visuaaliset efektit, joiden voi odottaa kestävän poikkeuksellisen hyvin aikaa. Molemmissa trilogioissa jalkeille on myös saatu vakuuttava joukko maailman eturivin näyttelijöitä.

On suorastaan vaikeaa keksiä asioita, jotka eivät tavalla tai toisella yhdistäisi *Dyynejä* ja *Taru sormusten herrasta* -trilogiaa. On kuitenkin yksi selkeä asia, jossa elokuvat ovat todella erilaisia. Tämä asia on vakavuus. Villeneuve *Dyynit* ovat todella vakavia elokuvia. Ne ottavat itsensä niin tosissaan, että ilman aiemmin mainitun Stilgarin lämmittävän koomisia hetkiä paketti saattaisi olla liian tuhti nautittava.

Taru sormusten herrasta -elokuvilla taas on jatkuvasti pientä pilkettä silmäkulmassa. Elokuvien tyyllissä on jotakin pientä kotikutoisuuden aikaansaamaa hupsuutta, mikä saa

katsojat kiintymään niihin entisestään. Taisteluiden keskellä saatetaan esimerkiksi surffata suojakilvellä portaita alas ampuen samalla vihamielisiä örkkejä jousipyssyllä. *Kuninkaan paluun* ikoninen halailumontaasi on myös kaikessa ihanuudessaan koominen.

Vakavuus ei kuitenkaan tee *Dyyneiden* matkaa kohti *Taru sormusten herrasta* -trilogian veroista klassikkoa mahdottomaksi. Voidaan kysyä, miksi trilogioiden täytyisi edes olla kaikilta piirteiltään samankaltaisia. Luulisi, että ikonisia klassikkotrilogioita voitaisiin tehdä toisillakin tavoilla kuin *Taru sormusten herrasta* -elokuvien tapauksessa.

Vaikka *Dyynejä* ja *Taru sormusten herrasta* -trilogiaa yhdistävien tekijöiden lista on pitkä, tuntuu niiden vertaaminen toisiinsa hieman hurjalta. Ehkä tämä hurjuus kuitenkin hälvenee ja lopulta katoaa, kun *Dyyni*-trilogian viimeinen osa julkaistaan.

Ohjaaja Villeneuve on toppuutellut innokkaimpia toteamalla, että kolmannen osan tekeminen ottanee vielä paljon aikaa. Syy lienee ainakin osin se, että *Dyynin messias* -kirja, johon seuraava elokuva perustuisi, on äärimmäisen vaikea sovittaa toimivaksi elokuvaksi.

Kaikki merkit kuitenkin viittaavat siihen, että Villeneuve ohjaa vielä kolmannen *Dyyni*-elokuvan – trilogian päätöksen. Jääkäämme siis innolla odottamaan tuota päivää, kun *Dyyni*-trilogia saa ansaitsemansa huipennuksen.

Kasvava kuume

Teksti: Venla Savolainen

Mikä onkaan saanut pelaajien päät pyörälle ja sydämet sykkimään intohimosta? Onko kyseessä kenties *Resident Evil* pelisarjoista tuttu G-virus vai kenties *Las Pagas* parasiitti on päässyt taas valloilleen. Ehei, kyseessä on jostain paljon suuremmasta ja vakavammasta ilmiöstä nimittäin "Leon-kuumeesta"

Taudinaiheuttajana toimii pelaajien suureen suosioon kavunnut Leon S. Kennedy, joka tunnetaan parhaiten fanien keskuudessa hänen nokkelista letkautuksistaan, karun komeasta ulkokuorestaan ja ennen kaikkea hänen kultaisesta sydämestään. Leon esiintyy päähenkilönä *Resident Evil 2:ssa*, *Resident Evil 4:ssa*, *Resident Evil 6:ssa*, *Resident Evil Gaidenissa* ja *Resident Evil: The Darkside Chroniclessa*. Tämän lisäksi Leon esiintyy sivuhahmona monissa muissakin

pelisarjan osissa. Tässä artikkelissa tarkastelen Leonin hahmoa *Resident Evil 4*:sen ja siitä tehdyn uudelleenjulkaisun silmin samalla pohtien, mikä Leonin hahmosta tekee viehättävän.

On vuosi 2004. Sankarimme Leon on matkalla pieneen Espanjalaiseen kylään, josta hän toivoo löytävänsä Yhdysvaltain presidentin kadonneen tyttären, Ashley Grahamin. Kylään saapuessaan Leon huomaa kyläläisten käyttäytyvän omituisesti ja pian hän saakin selville, että kylän asukkaita ohjailee vaarallinen parasiitti Las Plagas, joka saa heidät käyttäytymään väkivaltaisesti. Pelin juoni on molemmissa sen versioissa lähes identtinen, mutta pelit poikkeavat toisistaan visuaalisen ilmeen ja pienten hahmo- ja tarinamuutosten avulla.

Vaikka Leonin hahmon ulkonäkö on pysynyt lähes samanlaisena molemmissa pelin versioissa, on Leonin luonteenpiirteitä ja joitakin repliikkejä muunneltu pelin uudelleenjulkaisussa. Fanien rakastamat repliikit "Your right hand comes off?", "No thanks, bro" ja "I'm sure you boys didn't just tag along so we can sing kumbaya together at some boy scout bonfire" uupuvat täysin pelin uudesta versiosta.

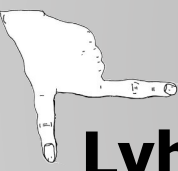
Leonin alkuperäinen hahmo mukaillee miehisyyden fantasian ihanteita. Leon on komea, karismaattinen, hauska ja hän myös flirttailee paljon. Vanha Leon muistuttaa monilla tavoilla stereotyyppistä toimintasankaria, jonka huoleton ja leikkisä asenne antavat pelin ankarillekin taisteluille ikimuistoisen ja unohtumattoman säväyksen. Vanha Leon on monien fanien mielestä täydellinen pakkaus, mutta jotain alkuperäiseltä Leonin versiosta kuitenkin näyttäisi puuttuvan ja se jotain on uuden Leonin sydämellisyys. Pelin uudelleenjulkaisun Leon ei pelkää näyttää tunteitaan ja hän osaa tilanteen vaatiessa ottaa asiat myös vakavasti. Uusi Leon on myös paljon sympaattisempi ja ystävällisempi Ashleyta

kohtaan ja hän näyttääkin todella välittävän tytöstä myös pelastustehtävän ulkopuolella. Eroavaisuuksista huolimatta Leon ei ole silti täysin menettänyt huumorintajuaan, sillä vaikka joitakin repliikkejä uudesta versiosta puuttuikin, niin yhä suuri osa vanhoista Leonin letkautuksista on päätetty fanien onneksi säilyttää. Leonin flirttailuakaan ei olla kokonaan poistettu, sillä hän näyttäisi yhä selkeästi flirttailevan Ada Wong-nimisen kilpailevan vakoojan kanssa.

Olitpa sitten uuden, vanhan tai molempien *Resident Evil 4*:sen fani, on Leon S. Kennedy todennäköisesti päässyt tartuttamaan nyt sinunkin sydämesi. Kuume on sitkeää sorttia ja se leviää nopeasti ihmisestä toiseen. Siispä, jos artikkelin lukemisen jälkeen *Resident Evil 4* ja Leon S. Kennedy eivät ole tulleet vielä riittävän tutuiksi, niin ei hätää. Tartu rohkeasti ohjaimen ja tartunta alkakoon!

Kuvat: Capcomin official art

Lyhyt filosofinen esitelmä elokuvista

Teksti: Kasper Kainulainen, Affekti ry
Efektin nettisivukehittäjä

E F E K T I

Esipuhe eli vieraskynäilijän avaava ylistys.

Ensiksi haluan sanoa, että ihailen teitä tamperelaisia hyvin paljon. Tapasin muutaman UDK:laisen Turun sateisessa kevätyössä Pikkulaskiaisissa ja olen häkeltynyt sekä innoissani teidän tamperelaisten tavasta uppoutua mediaan. Teillä on oma ainejärjestölehti printtinä ja digitaalisena, kaksi eri podcastia ja sitten vielä kaupan päälle oma YouTube-sarja. Kun pääsin tapaamaan muutaman teistä, se oli todella kuin fani olisi tavannut idolinsa.

Etenkin teidän kyky lähteä yrittämään eri mediaformaattien ja -muotojen kanssa sekä jatkuva halu kehittää eteenpäin ja institutionalisoida toimintaanne järjestönne sisällä ja sen periferiassa on asia, jonka takia tulen aina pitämään hyvin korkealla. Meillä turkulaisilla on paljon opittavaa siitä, miltä tekemisen meininki näyttää.

Mitä elokuvat ovat?

Elokuvat ovat poleeminen aihe. Joillekin ne ovat elämänasia, toisille viihdettä ja kolmansille silkkaa ajantuhlausta sarjoihin verrattuna. Suurin osa meistä katsoo hyvin vähän elokuvia ja tuntee seitsemättä taidetta vain hämärästi, jonka johdosta niiden perinpohjainen merkitys ihmiselämälle on jäänyt pimentoon. Tämän takia elokuvaan onkin hyvä tutustua esimerkiksi filosofisesti.

Liikkuvaan kuvaan uppoutuminen on ikuinen prosessi, joka voi joko väsyttää taikka viedä mennessään. Mitä syvemmälle niihin menee, sitä enemmän niiden merkitystä alkaa pohtimaan suhteessa omaan elämään. Elokuvat alkavat yhtäkkiä olemaan enemmän kuin pelkkää vapaa-ajan viihdettä. Ne alkavat puhumaan katsojalle ja musiikin tavalla muokkaamaan ajan kulun havaitsemista.

Elokuvat ovat historiallinen ilmiö. Se on aina kiinni enemmän tekoajassaan kuin tarinansa ajassa. Ei siis ihme, että meillä Suomessa *Tuntematon sotilas* on tehty jo kolme kertaa. Lisäksi elokuvalla on sen oma liikkeeseen, ajan sekä äänen hallintaan ja ikonograafiseen vuorovaikutukseen perustuva kieli. Mitä enemmän ja laajemmin elokuvia katsoo, sitä paremmin sen lauseoppia ja viestintämenetelmiä alkaa tuntemaan. Ja kuten kaikkien uusien kielten osamisessa, myös elokuvan kielen oppiminen tuottaa suurta nautintoa.

Elokuva on kuin oma maailmansa, jolla on omat tapansa, mysteerinsä ja inhimillisyytensä. Se on kuin ihminen, jonka oppii tuntemaan vain antautumalla sen eteen ja paljastamalla itsestään enemmän, kuin mitä yksikään elokuva olisi ikinä itsestään valmis katsojalle antamaan. Täytyy muistaa, että elokuva katsoo aina katsojaansa takaisin. Antautumisemme elokuvalla tekee niistä uskottavia, koska haluamme uskoa ainakin jollain tasolla siihen, mitä näemme.

Elokuvat ovat lopulta pelkkiä heijastuksia. Ennen aikoihin, ennen televisioita, VHS-nauhureita ja suoratoistopalveluita, ne olivat sitä myös fyysisesti: Ainoa tapa nähdä elokuvia oli mennä teatteriin ja nähdä valkokankaalle heijastettua liikkuvaa kuvaa, joka oli tallennettu filmikelalle sieppaamalla elokuvakameralla valoa, liikettä ja aikaa.

Mutta uskaltaisin väittää, että elokuvat ovat edelleenkin heijastuksia, vaikka katsoisimme niitä oman televisiomme näytöltä. Kun katsomme elokuvaa, olemme aktiivisesti osa sen maailmaa. Elokuvat ovat ikään kuin simulaatioita, joissa käymme läpi meille joko tärkeitä tai täysin hypoteettisia tilanteita. Vertaamme elokuvien tapahtumia, tilanteita ja syy-seuraus -suhteita oikean elämän tilanteisiin, mutta pointti ei ole välttämättä niiden uskottavuuden todentamisessa, vaan niiden tunteellisen tai yhteiskunnallisen sanoman havaitsemisessa.

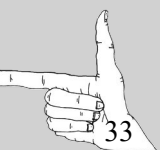
Elokuvat viestivät meille asioita tunteellisella tai poliittisella tasolla, ja luemme niitä kuin katsoisimme omaa itseämme peilistä. Suhteutamme elokuvien henkilöiden toiminnan aina itseemme, ja pohdimme heidän tekoja ja ratkaisuja oman eettisen koodistomme kautta.

Elokuvat voivat tässä tulkintaprosessissa joko kyseenalaistaa, järkyttää tai vahvistaa omaa maailmankuvaamme. Tarina kertoo, että Yhdysvaltain presidentti **Ronald Reagan** näki vuonna 1983 ensi-iltaan tulleen ydinholokausti-elokuvan *The Day Afterin* ja traumatisoitui

elokuvasta niin pahasti, että käytti koko loppukautensa maailman ydinasearsenaalin vähentämiseen ja ydinsodan uhan liennyttämiseen.

Elokuvista voisi puhua ikuisuuden, joten lopetan tähän. Viimeiseksi, saaneen esitellä pienen täysin mielivaltaisen listan elokuvista, joita kannattaa katsoa:

- Läpi myrskyn (Way Down East 1920)
- Panssarilaiva Potemkin (Bronenosets Potjomkin 1925)
- Kenraali (The General 1927)
- Metropolis (1927)
- Jeanne d'Arcin kärsimys (La Passion de Jeanne d'Arc 1928)
- Marseljeesi (La Marseillaise 1938)
- Rooma – Avoin kaupunki (Roma città aperta 1945)
- Levoton veri (1946)
- Ensimmäinen matka (Tokyo Story 1953)
- Seitsemän samuraita (Shichinin no samurai 1954)
- Cabirian yöt (Le notti di Cabiria 1957)
- Mansikkapaikka (Smultronstället 1957)
- Vaarallinen romanssi (North by Northwest 1959)
- Cleo viidestä seitsemään (Cléo de 5 à 7 1962)
- Andrei Rublev (Andrei Rubljov 1969)
- Texasin moottorisahamurhat (The Texas Chainsaw Massacre 1974)
- Suspiria – Tappavat huokaukset (Suspiria 1977)
- Peltirumpu (Die Blechtrommel, 1979)
- Daughters of the Dust (1991)
- Chungking Express (Chung Hing sam lam 1994)
- Juhlat (Festen 1998)
- Grizzly Man (2005)
- Katseeseen kätetty (El secreto de sus ojos 2009)

Minne särkyneet sydämet menevät? -fanfiction

Teksti: @robiner4ever & @ikkefangirl01

Oletko koskaan kokenut sitä tunnetta, kun maailmasi musertuu hetkessä? Elämäsi pysähtyy paikoilleen, eikä mikään tunnu enää todelliselta.

”Tää oli tässä”

Tämä oli se hetki, jolloin tunsin tämän tunteen.

Oli verrattain lämmin toukokuun ilta. Aurinko oli jo alkanut maalaamaan taivasta vaaleanpunaisen eri sävyillä. Ihmiset kävelivät katupölyn peittämillä kaduilla lintujen laulaessa keväisiä sävelmiään. Kaikki oli ollut täydellistä vielä hetki sitten. Tai niin ainakin uskottelin itselleni. Todellisuudessa mikään ei tässä suhteessa ollut täyttänyt täydellisen käsitteen kriteereitä.

Itkin vuolaasti katukivetyksellä, enkä välittänyt, jos ja kun joku minun suruni huomaisi. En säästellyt kyyneliä. Hautasin pääni käsivarsiini ja vedin polveni mahdollisimman lähelle rintakehääni. Halusin käpertyä niin pieneksi, että voisin kadota. Ei sitä kuitenkaan kukaan huomaisi. Tunsin kuinka viereeni istahti joku. Välittömästi hajuaistini huomasi henkilön tuoksun. Se oli vaniljainen ripauksella tupakan katkua. Ylenpalttinen, lämmin, ikoninen. Tuoksu oli lähes huumaava, ja samaan aikaan maskuliininen.

”Ajaako se sinua koskaan hulluksi kuinka nopeasti yö vaihtuu?”

Tuo ääni. Olen kuullut sen jossain aikaisemmin. Nostin viimein katseeni jaloistani katsoakseni, kuka tämä minulle niin tuttu mutta samalla niin vieras henkilö oli.

En voinut uskoa silmiäni. Harry Styles istui vieressäni, katsoen minua vihreillä silmillään. Hänellä oli päällään flanellipaita, jossa hänellä oli tarpeeksi nappeja auki paljastaakseen hänen lihaksikkaaseen rintaan tatuoidun perhosen. Paita oli hänelle hieman pieni, sillä hänen treenattujen käsien ympärillä ollut kangas oli ratketa liitoksistaan. Hänen kauniin kiharat hiukset

lepattivat hennosti tuulen mukana luoden tilanteeseen elokuvamaista tunnelmaa. Vieressäni ei istunut mies, vaan taideteos. Niin kaunis, että sen haluaisi kehystää ja ripustaa seinälle parhaalle paikalle. Luoda ympärille alttarin, jota palvoa ja rukoilla aina iltaisin.

”Olet niin kultainen. Olen poissa päästäni ja tiedän, että olet peloissasi, koska sydämet särkyvät”

En vieläkään ollut saanut sanotuksi sanaakaan. Olin lumoutunut, suorastaan uppoutunut noihin smaragdinvihreisiin silmiin, jotka tuntuivat hypnotisoivan minut täysin niiden valtaan.

Tilanne ei vaatinut sanoja. Hitaasti hän nosti kätensä poskelleni ja pyyhki kyyneleeni. Ensin oikealta, sitten vasemmalta poskelta.

”Älä itke beibi kaikki tulee olemaan hyvin”

Harryn käsi tuntui lämpimältä kyynelten viilentämällä poskillani. Olisin halunnut tarttua siihen ja koskettaa noita lempeitä sormenpäitä, mutta päätin keskittyä vain niiden hellään hyväilyyn. Kun kyyneleet oli pyyhitty, raotin varovasti silmiäni ja käännin kunnolla katsomaan Harrya. Harry vastasi katseeseeni.

”Olen niin eksynyt silmiesi sisälle”.

Myös minä eksyin toistamiseen hänen silmiinsä. Nuo syvän vihreät silmät olivat kiehtovinta, mitä olin nähnyt pitkään aikaan. Katselimme toisiamme syvälle silmiin pitkään. Maailma ympärillämme unohtui, muuttui merkityksettömäksi. Olimme vain me. Nostin käteni ja hyväilin Harryn kasvoja ensin poskipäitä ja nenää, sitten silmiä ja otsaa. Kumarruin lähemmäksi. Mieleni valtasi hänen mintulta tuoksuva hengityksensä. Suljin silmäni ja huulemme kohtasivat. Ensin hennosti, mutta jo aivan pian uudestaan intohimoisemmin. Sisälläni kihelmöi, sydän pumppasi niin että todellakin tuntui.

”Jos et halua edetä hitaasti. Ja haluat vain viedä minut kotiin. Beibi, sano, joo”

Hetken mietinnän jälkeen, vastasin hänen ehdotukseen myöntävästi. Ennen kuin ehdin nousta katukivetykseltä jaloilleni, hän nosti minut vahvoille käsivarsilleen.

”Minä kannan sinut tulen ja veden yli rakkautesi tähden”

Kulkiessamme kohti minulle vielä toistaiseksi tuntematonta määränpäättä en voinut lakata ajattelemaasta, mitä tämä ilta Harryn kanssa voikaan sisältää. Kaikkihan tietävät kuka Harry Styles on, ainakin ohikulkevien ihmisten reaktioiden ja katseiden perusteella. Harryn vahvat kädet kannattelevat minua ja matka tuntuu kuin unelta.

Saavumme ylväästi kohoavan hotellin pihaan. Tarjoudun kävelemään portaat, mutta Harry sanoi haluavansa kantaa minut perille asti. Juuri kun Harry on laskemassa minut sohvalle, joku huutaa hänen nimeään. Harry katsoo minua merkitsevästi, viittoen palaavansa pian. Jäin hieman kauemmaksi tarkkailemaan tilannetta. Henkilö kenen kanssa Harry puhui oli hieman häntä lyhyempi ja hänellä oli blondit, lähes valkoiset hiukset. Hänen takanaan seisoivat kaksi tummahiuksista tatuoitua mieshenkilöä. Kaikki kolme mieshenkilöä näyttivät kovin tutuilta, mutta en saanut päähäni, missä olin heidät nähnyt aikaisemmin. En tosin antanut mielelleni edes tilaisuutta miettiä asiaa sen tarkemmin. Minulla oli muuta mielessä.

Kun Harry viimein irtaantuu keskustelustaan, seison jo malttamattomana hissien edessä. Ovien auettua astumme sisään ja huomaan hissien napeista painettuna ylimmän kerroksen. Olisihan se toki pitänyt arvata, että Harry majoittuu vain hulleissa kattohuoneistoissa. Hissien lasisesta seinästä näkyi ulos kaupungin kattojen ylle. En kuitenkaan keskittynyt maisemien ihailuun, sillä hississä minun kanssani oli paljon kauniimpi ilmestys.

Jatkoimme suutelua enkä osannut sanoa, tuntuiko vatsassani hissien nopea vauhti vai lepattavat perhoset. Kun hissien ovet viimein aukesivat hotellin ylimmässä kerroksessa, Harry veti minut käytävän puolelle.

”En kestä tätä enää. Olen sinun, minulla ei ole hallintaa” Harry sanoi ja riisui paitansa, heittäen sen surutta hotellin käytävälle. Hän työnsi minut seinää vasten hivuttaen samalla kätensä paitani helmalle. Vastasin myöntävällä katseella, jonka jälkeen Harry riisui paitani. Kuljimme hotellin käytävää suudellen samalla kiihkeästi. Saavuttaessamme viimein hotellihuoneen oven, käytävällä lojuivat useampi vaatekappale. Harry avasi meille oven ja astuin sisään huoneeseen. Ovi pamahti takanamme kiinni.

Hotellihuone oli suoraan kuin jostain sadusta. Punainen kokolattiamatto, tummat mahonkiseinät ja koristeellinen kattokruunu näyttivät täydellisiltä ilta-aurion valossa, joka siivilöityi huoneen takaseinän suurista ja koristeellisista ikkunoista sisälle. Yhdellä seinustalla kohosi massiivinen kirjahylly, jossa olisi riittänyt lukemista vaikka koko vuodeksi.

Riuhdoimme loputkin vaatekappaleet pois päältä ja kaaduimme huoneen keskellä olevaan isoon pehmeään sänkyyn.

”Hengitä minut sisään, Hengitä minut ulos. En tiedä voinko koskaan olla ilman vesimelonisokeria”

En ymmärtänyt, mitä hän tällä tarkoitti, mutta sillä ei ole väliä. Kaikki sanat ovat menettäneet merkityksensä. Tässä hetkessä maailmassa ei ole muita kuin me, ja tiedän ettei asiat ole niinkuin ennen.

”Kävelisin läpi tulen vuoksesi, anna minun vain ihaila sinua. Anna minun ihaila sinua niin kuin se olisi ainoa asia mitä ikinä teen”

Vasta Pelle Miljoonan sanat selkeyttivät Jani Henttosen urahaaveet

Teksti: Maria Arro, Kuvat: Tiia Käyhty

Hallittu kaaos, elävä kaaos, yllätyksiä tarjoileva kaaos. Antikvariaatti Lukulaarin omistaja **Jani Henttosen** puheessa sana kaaos toistuu tasaiseen tahtiin, kuitenkin aina positiivisessa mielessä. Hallittu kaaoksellisuus on osa Lukulaarin identiteettiä ja sille on syynsä.

- Ostamme kirjoja päivittäin yksityisiltä henkilöiltä, eikä etukäteen voi mitenkään tietää, millaisia kirjoja tänne tarjotaan. Emme myöskään tietoisesti halua rajata sisäänottoa ennakkoon.

- Itse asiassa meidän kaltaisemme yleisantikvariaatit ovat jo vähän sellaista katoavaa kansanperinnettä, Henttonen selittää.

Henttonen kertoo asiakaskuntaan kuuluvan niin Harlekiineja ostavat mummot, englanninkielistä kirjallisuutta ahmiva nuoriso kuin lastenkirjoista innostuva pienempi väki. Henttonen arvelee myös inflaation vaikuttavan positiivisesti käytetyn tavaran kauppaan.

- Erityisesti nuorten asiakkaiden määrä on lisääntynyt, kun käytettyjen tavaroiden ja vaatteiden kuluttamisesta on tullut muodik-kaampaa. Toisaalta olemme myös tietoisesti panostaneet nuoriin.

Verkkokaupan puolelle ei Lukulaarissa olla kuitenkaan vielä suunnattu.

- Pidän itse fyysisten kirjakauppojen tunnelmasta todella paljon, enkä ole nähnyt verkkokaupalle välitöntä tarvetta, kun tavara liikkuu kivijalkakaupankin puolella hyvin. Olisi esimerkiksi aivan turha laittaa verkon puolelle **Dostojevskia**, kun se menee vartissa kaupaksi hyllystä.

- Instagram meiltä kyllä löytyy. Eilen päivittelin sinne kuvan **Tolkien** kirjoittamasta ja **Tove Janssonin** kuvittamasta *Lohikäärmevuoresta*. Kyseessä on hyvin harvinainen kirja. En ole pidellyt sitä käsissäni ainakaan 10 vuoteen.

- Hinta kirjalla on toistasataa euroa, mutta hinta on

kyseiselle kirjalle silti maltillinen. Emme halua lähteä keulimaan hinnoilla liikaa. Tuntuisi tarpeettomalta roikottaa sitä täällä ylihintaisena.

Hintapolitiikka juontaa juurensa Lukulaarin edellisen omistajan **Juha Kallungin** filosofiaan. Henttonen on omalla, nyt noin kolme vuotta kestäneellä omistajataipaleellaan jatkanut samaa linjaa. Onnistunut hintapolitiikka lienee yksi syy liikkeen liki 50-vuotiaaseen historiaan

- Viime joulukuussa taisi tulla 46 vuotta täyteen, mikä on pitkä aika mille tahansa kivijalkaliikkeelle.

- Nähdäkseni onnistumisen avaimet piilevät juuri järkevässä hintapolitiikassa, ystävällisessä asiakaspalvelussa ja laajassa valikoimassa.

- Olimme aluksi pienessä liiketilassa Kauppadulla, mutta siirryimme nykyiselle paikallemme Puutarhakadulle edellisen omistajan sukupolvenvaihdoksen yhteydessä. Saimme silloin liiketilaamme alakerran. Alakerrasta rakensimme kuin toisen maailman, paikan jonne voi unohtua kaikessa rauhassa selailemaan kirjoja. Se toimii tällaisessa liiketoiminnassa tosi hyvin.

Vaikka alakerta tarjoilee Henttosen mukaan paljon mahdollisuuksia, saisi hyllymetrejä olla aina enemmän. Kirjoja on silti valikoimassa ”kymmeniä ja kymmeniä tuhansia”.

- Ajattelen, että harhailu ja yllätyksellisyys ovat antikvariaateissa tosi oleellisia asioita. Iso osa asiakkaista tulee vain katselemaan tarjontaa, vaikka on toki heitäkin, joilla on hyvin tarkasti kirjattuna ylös, mitä etsivät.

Erilaiset tarpeet näkyvät Henttosen mukaan myös kirjoissa, joita he ottavat myyntiin. Karkeasti luokiteltuna jako on antikvariaatin omistajan mukaan seuraava: ”sadan prosentin varmuudella kaupaksi menevät”, ”luulenpa että käyvät kaupaksi” ja ”no katsotaan”-kategoria.

- Aloittaessani täällä liki 20 vuotta sitten, entinen omistaja laittoi minut aika nopeasti syvään päätyyn eli ostamaan kirjoja loputtoman tuntuista tarjonnasta. Varmasti siinä tuli rahoja tuhlettua, mutta myös oppittua.

Henttonen kuvailee oppimisprosessia oppipoikaisälli -tyyliseksi. Työskentelytaidot harjaantuivat tekemällä ja virheistä oppimalla. Lukulaarin

Kuvassa: Jani Henttonen ja Hannele Kivilahti

palvelukseen astuessa Henttonen ei tiennyt muuta, kuin että kirjat sattuivat kiinnostamaan ja se oli osin sattuman tulosta. Innostus kirjoja kohtaan syntyi yhden tietyn romaanin innoittamana.

- Muistan hetken elävästi. Yksi kirja avasi toisen, joka johti kolmanteen ja niin edelleen. Puhutaan kirjallisuuden porttiteoriasta.

- En ole tainnut sanoa tätä aiemmin julkisesti, mutta kyseinen teos oli **Pelle Miljoonan** romanttinen matkaromaani *Buddha Blues*. Kirjan luettuani googletin teoksen ja löysin arvostelun, jossa mainittiin Beat-kirjallisuus. Sitten googletin, mitä se tarkoittaa ja päädyin **Jack Kerouackiin**, **Bukowskiin** ja muihin Beat-kirjallisuuden klassikoihin. Bukowski taas name drop-pailee yllättävän paljon **Dotojevskia** ja **Celineä** ja muita venäläisiä ja ranskalaisia klassikoita.

Henttonen työskenteli tähän aikaan siviili-palveluksessa Tampereen yliopiston kirjastolla. Harjoittelun loputtua hän tuli kysymään töitä Lukulaarista työmarkkinatuella. Loppu on historiaa.

- Olin varmaan parikymppinen silloin ja nyt olen, mitäs mä nyt olen, Henttonen pohtii ääneen.

- Varmaan täytän kesällä 39 eli ehkä joku 18 vuotta olen ollut yhtä soittoa töissä täällä.

Liki 20 vuoden työuran aikana Lukulaarin jokainen nurkka ja suurin osa teoksistakin on tullut Henttoselle tutuksi. Into ja rakkaus Lukulaaria kohtaan on vain vahvistunut vuosien kuluessa, eikä työskentely anti-kvartaatissa eläkeikään asti tunnu yhtään hullummalta ajatuksesta. 20 vuoden aikana moni asia on muuttunut. Miten Henttonen näkee kirjan paikan muuttuneen työuran aikana?

- Ajattelen, että kirjan ottaminen käteen on nykyaikana yhä enemmän tietoinen päätös kuin aiemmin, jolloin puhelimet eivät olleet yhtä houkuttavia ja illat sitä myöten pidempiä.

- Toisaalta kun nykymeininkiä katsoo anti-kvartaatin pitäjän näkövinkkelistä, niin en ole menettämässä yöunia. Kirjat ovat edelleen tärkeitä ihmisille, vaikka kilpailevat vapaa-ajanviettotavat ovat lisääntyneet.

- Näkisin, että Antikvartaateilla on jatkossakin tärkeä paikka nimenomaan vuosia ja vuosikymmeniä kestäneiden klassikoiden välittäjänä.

Loppuun Henttosella on vielä antaa muutama ajankohtainen lukusuositus.

- Tällä hetkellä lukulistallani ovat **Jukka Viikilän** *Hiekkalinnat* -romaanin sekä **Antti Hurskaisen** ja **Silvia Hosseinin** esseekirjat. Hosseini on yksi lempikirjoilijoistani ja hyvät esseeit ehkä suurin lukunautinto, mitä tiedän.

Mehusta Mittaa - Appelsiinimehu edition

Teksti ja kuvat: Jemina Raukamo

Mikä yhdistää toivottavasti lumettomia wappupiknikkejä, tärisevän krapulaisia silliksiä ja autuaan esteettisiä viikonloppubrunsseja ystävien kanssa? No mikä muukaan, kuin erittäin herkulliset, kepeän raikkaat mimosat! Herkullisimman mahdollisen mimosakokemuksen takaamiseksi vaaditaan kuitenkin yksi ERITTÄIN kriittisen tärkeä ainesosa, joka ei tällä kertaa ole kuitenkaan se Alkon opiskelijahintaisiin juomakelpoinen skumppa - vaan nyt tartutaan käsiksi siihen toiseen olennaiseen ainesosaan, appelsiinimehuun.

Appelsiinimehuja löytyykin moneen eri lähtöön, on tiivistettä, on tuoremehuja, on niitä lämpöisessä säilytettäviä tiiliskiviä. Fokuksena tässä vertailussa on nimenomaan viimeisenä mainitut tiiliskivimehut opiskelijajaystävällisyytensä vuoksi. Vertailuun päätyi tällä erää 5 eri merkkistä mehua sekä S-ryhmän, että K-ryhmän kaupoista. Mehujen rubriikki, eli arviointi/vertailukriteerit menevät seuraavanlaisesti: hinta, valmistaja, väri, haju, maku, suutuntuma, mimosakelpoisuus, hinta-laatusuhde

Ja nyt itse jutun (hedelmä)lihaan, eli arvosteluihin:

S-RYHMÄN GENEERINEN (jonka purkissa lukee isolla orange)
Hinta: 0,99€ (vertailun halvin mehu!!)
Valmistaja: Refresco Finland
Väri: Sameankeltainen.
Haju: Miellyttävän appelsiininen.

Maku: Maistuu enemmän appelsiininkuorelta kuin itse hedelmältä. Ei huono.

Suutuntuma: Samaan aikaan vetinen sekä mehuisa?? Hämmäntävää, mutta jees.

Mimosakelpoisuus: Kyllähän se menee.

Hinta-laatusuhde: erittäin 6/5 euron mehuksi

Kommentit: Perusmehu, tosi jees muttei tajunnanräjäyttävä. okei/5

VIP APPELSIINITÄYSMEHU
Hinta: 3,09€ (vertailun kallein mehu)
Valmistaja: Refresco Finland
Väri: Tummempi sameankeltainen.
Haju: Makea, tuoksuu siltä että tämä mehu olis joskus katsahtanut appelsiinia.
Maku: Tosi appelsiini, myös

kuorekas. Itse asiassa aika nam.

Suutuntuma: Mehuisa!!! Tältä appelsiinimehun täytyykin tuntua.

Mimosakelpoisuus: 10/10 mimosaan, suositus!

Hinta-laatusuhde: Standardi eli laadultaan sellainen mitä odottaisikin tämän hintaiselta mehulta.

Kommentit: Tällä on tosi söpö purkki (hymyilevää appelsiinia ei voi vihata)! luksus/5

K-MENU
APPELSIINIMEHU
Hinta: 1,09€
Valmistaja: Refresco Finland
Väri: Samea vaaleankeltainen.
Haju: Muistuttaa enemmän Tolua kuin mehua?! Missä appelsiini??
Maku: Vetisen laimea,

ehkä joskus vilkaissut appelsiinia ohimennen. Vauvasuulle sopiva appelsiinimehu.

Suutuntuma: Edelleen vetinen, ei siitä sen enempää.

Mimosakelpoisuus: Ehkä ei, ellei halua vetistä mimosaa.

Hinta-laatusuhde: Pettymys jopa halvaksi mehuksi.

Kommentit: Mehu jolla on varmasti tosi mukava luonne, vaikka makua ei ole. meh/5

PIRKKA
APPELSIINITÄYSMEHU
Hinta: 2,19€
Valmistaja: Refresco Finland
Väri: Appelsiinimehun keltainen.
Haju: Appelsiininen, kuten pitääkin.
Maku: Standardi appelsiinimehu. Jälkimaku tervetulleen hapan.

Suutuntuma: Mehukas.

Mimosakelpoisuus: Kyllä, toimisi.

Hinta-laatusuhde: Onnistunut.

Kommentit: Appelsiinimehujen true neutral. Purkin kyljessä oli 14,5 appelsiinia. Vai onko niitä sittenkin 29 jos laskee molemmat kyljet? appelsiini/5

TROPIC
APPELSIINIMEHU
Hinta: 1,99€
Valmistaja: Eckes-Granini (oho, ei Refresco?)
Väri: Samea, TOSI vaaleankeltainen.
Haju: MIKSI TUOKSUT SPRITELTA ETKÄ APPELSIINIMEHULTA?
Maku: Inhottavan saippuainen

ja vetinen ja hyi. Tulee mieleen parfyymi. Hyi x ∞.
Suutuntuma: Vetinen, ehkä jopa etäisen öljyisän liukas??? En nauti.

Mimosakelpoisuus: Ei. Ei ei ei ei. Pilaisi vaan täysin hyvän mimosan. Kierrä kaukaa. (Tosin kuoharin maku voisi EHKÄ peittää mehun maun jos tarpeeksi kovaa yrittää??)

Hinta-laatusuhde: En ostais vaikka ilmaiseksi tarjottaisiin.

Kommentit: Vertailun ainoa mehu, jota en kyennyt juomaan loppuun. Edes appelsiinien vastuullisuus ei pelastanut ikävältä makuelämykseltä. Ainoa positiivinen asia koko mehussa on korkillinen purkki. ei/5

Pakina:

Mahdoton, mahdottomampi, kesäreky aka Haista, kaa, jo paska

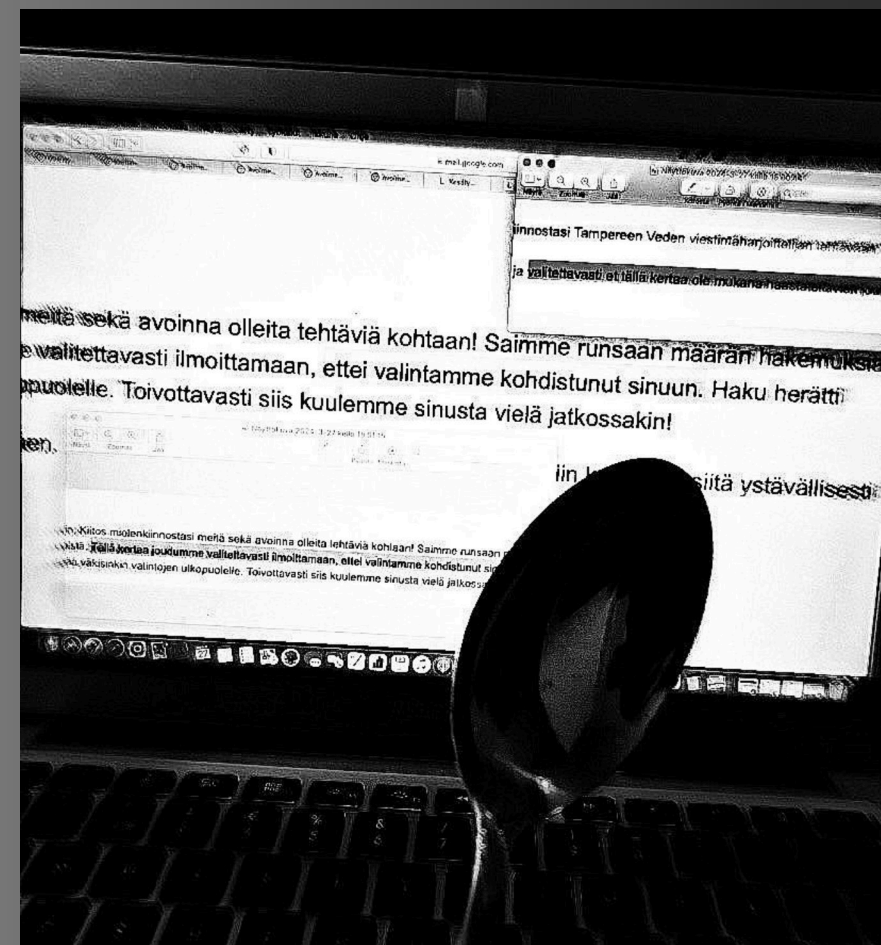
Rakkaista rakkain lukija, mikä on maailman kovin kestävyysurheilulaji? Ei, se ei ole kyykkä vaikka sen MM-kisoissa kello saattaakin pyörähtää ympäri. Väärin, se ei ole myöskään maraton juoksu vaikka joku tsekiläinen painelikin (ainakin puolikkaan) paljain jaloin lumihangessa. Siis mitä? Hyi helvetti, miten edes kehtaat ehdottaa jotain tuollaista!

Annan pari vihjettä. Sen paras sesonki on useimmiten tammi–huhtikuun välinen aika, tosin jotkut harrastajista ovat liikkeellä vielä toukokuun puolellakin ja osa kisapaikoista avaavat ovensa jo joulukuussa. Vittu jes.

Etkö vielääkään arvaa? No annapa kun Lusikka ottaa lusikan kauniiseen käteensä ja alkaa syöttämään vastauksia. Maailman eniten mentaalisia ja fyysisiä voimavaroja kuluttava laji on tietenkin kesätyökryt. Kolmesta kuuteen haastattelukierrosta, sen jälkeen kun olet ensiksi vuodattanut kaikki omasi ja

lähisukusi henkilötiedot viidessä eri formaatissa kuuteen eri tuuttiin vain että pääsisit monikansallisen riistofirman kauimmaisen Perä-Hikiän palvelutiskin roskakorin pohjan nuolijaksi kahden ja puolen sentin kuukausitaksalla. Odotettu vastausaika ikuisuudesta kolmeen kuukauteen. Tervetuloa löysään hirteen. Ohhoh teitähän riittää ihan jonoksi asti. Ovathan kaikki muistaneet hakea vähintään seitsemääntoistatuhanteen eri paikkaan? Muistakaa toki että Baronan rekrytointipäällikkö sanoi että ”työnhakukin on nykypäivänä tavallaan työtä”. Niin, ettäs sen tiedätte. Vitun työttömät, töihin siitä. Palkka tulee sitten kun tulee.

Nyt kun päästiin näihin rekrytointifirmoihin. Tiesitkö muuten, että yksittäinen rekryfirma saattaa laskuttaa yritystä 5000-10000 euroa per rekrytoitu henkilö? Sitä en mene sanomaan, että päteekö tämä kesätyöntekijöihin, mutta on siinä hieman pureskeltavaa niiden kylmien ranskalaisten kylkeen viiden minuutin ruokatauon ajaksi kun koko kesältä nettoaa kolmanneksen tuosta summasta.

Ruoka Lusikka

Tällä palstalla otetaan nasevasti kantaa kenenkään pyytämättä tai tahtomatta toisinaan ajankohtaisiin, mutta suurimmalta osin menneen päivän aiheisiin. Kirjoittajalla on hallussaan kaikki mitä nykypäivän argumentaatioon tarvitaan, eli vaihtelevan luja usko itseensä ja tekemiseensä.

Unhinged horoskoopit

Teksti: Taika Kuivalainen

Oinas

Oinaana olet varmasti kuullut olevasi temperamenttinen, kovaääninen, kärsimätön ja joidenkin mielestä jopa ehkä pikkuriikkisen silleen hieman... äkkinäisiltä liikkeiltäsi toisten persoonallista tilaa uhmaava. Ethän ole! Olethan kuitenkin aurinkoinen ja energinen sarvipää, joka määrätietoisesti tallustelee eteenpäin näillä epävarmoilla vuoriston kivikoilla, ainakin esittäen, että tietää minne on menossa ja mitä on tekemässä. Arvostat ympärilläsi rehellisyyttä, vaikka välillä suora palaute voikin tuntua iskulta hauraan, mutta niin hyvin suojellun, egosi vyön alle. Ja vaikka välillä ärsyttävä pelleily onkin mielestäsi hauskin tapa hieroa suolaa jo valmiiksi hermostuneiden ystäviesi ohimoille, osaat sinäkin olla lämmin kaveri, joka uhraisi oman hyvän ystävän hymyn puolesta. Kuitenkin jos kyseessä on minkäänlainen kilpailuasetelma, voitonhimo sokaisee sinut kuin matadori arenalla, jolloin hauskanpito on enää vain tekosyy jatkaa.

Kaksonen

Miltä tuntuu antaa ystävillesi rationaalisia ja oikeasti varteenotettavia neuvoja niin opiskelujen, töiden kuin ihmissuhteidenkin sarjalta, mutta omassa tilanteessa pyörähdät 180° ympäri ja teet tilanteeseen nähden huonoimman mahdollisen valinnan äkkinäistä päähänpistostasi seuraten. Sinusta varmaan välillä tuntuu, kuin pääsi ja sydämesi riepottelisivat sinua kaikkiin ilmansuuntiin. Etkä välillä osaa valita, mitä sinun tekisi eniten mieli tehdä milläkin hetkellä. Onneksi olet luonnoltasi hurmaava ja hauska! Osaat kohdata raskaimmatkin asiat rennolla olan kohautuksella, ja todeta, että tarvitsisit itsestäsi kymmenisen kloonina, jotta saisit kaiken mihin olet lupautunut tehtyä - vielä oikeiden velvollisuuksiesi ja harrastuksiesi päälle. Vaikka sinun elämäsi näyttääkin yhtä järkevältä kuin kalenterisi, tiedät voitvasi valittaa itseaiheutetusta kiireestäsi avoimesti läheisillesi. Lopulta elämäniloisella otteella saat kaikki hommat tehtyä - lisäajankin puitteissa.

Härkä

Eikö olisikin mukavaa jos voisit pitkän päivän jälkeen istahtaa alas samalla, kun joku tarjoaisi sinulle hartiahieronnan syöttäen rypäleitä samalla, kun lempisarjasi pyörii taustalla? Sinä ansaitsisit kotitontun hemmottelemaan sinua, olethan uurastanut sen eteen, että voisit käydä pitkällesi untuvapeittosi alle. Työn teko ei välttämättä ole lempi-puhaasi, ja olisi mahtavaa jos voisit saavuttaa kaiken haluamasi pienellä panoksella. Kuitenkin tiedät, että tässä yhteiskunnassa on (valitettavasti) liattava kätensä, jos haluaa elää muullakin kuin nistipadalla. Onneksi sarvipäinen päämääräisyytesi ohjaa sinua kunnianhimoisia unelmiasi kohti. Vielä tulee se aika, että voit tehdä kolmen tunnin työvuoron, tienata sillä viikon palkan ja aloittaa iltarutiinisi unohtumalla vaahtokylvyn syleilyyn. Sitä ennen turvaudu kestävyytesi ja pysy itsepäisenä, vaikka se tekee kanssasi väittelystä välillä mahdotonta. Kukaan muu ei kuitenkaan tiedä, mikä on sinulle parasta, koska olet itsesi asiantuntija. Ja vaikka tämä yhteiskunta pakottaa aristokraattisen hipiäsi hikoamaan, on elämässä kivojakin juttuja, kuten ruoka, lepo, ruokalepo sekä läpimenneet kurssit.

Rapu

Sydämellinen, välittävä ja kaunis (niin sisältä kuin ulkoa). Rapuna arvostat sisäistä rauhaasi, ja jos sitä rauhaa häiritään, on sinun passiivisaggressiivisuutesi oikeutettua. Huolehdi itsestäsi samalla tavalla, kuin huolehdi läheisistä ympärilläsi, ja usein päädytkin huolehtimaan ystäviesi nesteytyksestä ja kotiin pääsystä, kuten myös heidän emotionaalisen maailmansa tasapainottamisesta palkattomana terapeutina. Kuka tietää onko syy kiltin luonteesi, intuitiivisten silmiesi, vaiko kykyysi lukea huonetta ja mukautua tilanteisiin, mutta kaipa sinulla on aina aikaa kuunnella ja puhua ja olla. Kunnes päätät, että nyt oli liikaa ja katoat oman kolosi uumeniin mahdollisesti äänekkään hiljaisesti, jotta kaikki varmasti tietävät, että jokin on vinossa, kuitenkin koskaan saamatta suoraa vastausta. Pienen tovin jälkeen omassa seurassasi saat rauhasi palautettua, ja palaat takaisin ihmisten ilmoille juuri sinä valloittavana ihmisenä, joka olet.

Leijona

Tehdään ja isosti! Jokainen elämäsi hetki on sinun tilaisuutesi. Tiedät olevasi hyvä (ellet paras) siinä mitä teet, ja teet sitä itsevarmasti, ja kritiikki on sinulle vain huono ehdotus. Aurinko on sinun parrasvalosi, eihän aurinkokunta turhaan pyöri sinun ympärilläsi. Olethan karismaattisin, hauskin ja päämäärätietoisin ihminen, jonka tiedät. Koska jos et olisi, kaikki näkisivät sen epävarmuuden ja yliajattelijan irvikuvan, joka velloo sisuksissasi kuin ailahteleva meri, jonka keskellä egosi on vain kolhittu alus, jota yrittää pitää pinnalla teennäinen ylimielisyys ja dramaattinen turhamaisuus. Kaikki ihailevat sinua, vaikka elämän motto on ”fake it till you make it” ja välillä epäilet itsekin, teetkö edes mitään ja näkevätkö kaikki hohtavan kuoresi lävitse sen epäonnistujan, joka pelkää olevasi. Onneksi olet kuitenkin aina oikeassa, ja täten sinä olet karismaattisin, hauskin ja päämäärätietoisin, ja siksi kaikki rakastavat sinua.

Vaaka

Vaakana sinä löydät kauneutta ympäriltäsi pienistäkin paikoista. Oli se sitten jakkara, maustepurkki taikka vaate, osaat luoda kaikesta esteettisen kokonaisuuden, ja pidät siitä, että kotisi ja elämäsi on juuri sinun näköisesi. Olethan kuitenkin upea ilmestys. Yhtä lailla kuin tykkäät kauniista tavaroista, myös kauniit ihmissuhteet ovat mieleesi. Sosiaalisena ihmisenä rakastat kerätä ympärillesi ihmisiä ja tulet hyvin toimeen kaikkien kanssa, joka saattaa johtua miellyttämisen tarpeestasi tai konfliktin pelosta. Kaipaat tasapainoa ja vahvuuksiasi on kyky tarkastella asioita useasta eri näkökulmasta diplomaatin tavoin, mutta välillä on ihan okei olla hyväksymättä kaikenlaista käytöstä muilta ja jopa sanoa yksinkertaisesti ”ei”. Myös päätösten tekeminen voisi olla tervettä, mutta ymmärrän, että näet kaikessa mahdollisuuksia.

Neitsyt

Sinä olet yksinkertaisesti oikeassa. Uskot oppimiseen ja katsot maailmaa loogisesti. Usein tiedät asioita aivan kaikesta ja yksityiskohtaisesti. Sinä pidät asioihin perehtymisestä, sillä epävarmuuden nuoralla tasapainottelu ei sovi sinulle. Sinulla on oma erityinen tapasi olla, ja kaukaa jo näkee, ettet ole samanlainen kuin muut. Usein yksinkertainen paremmuutesi saattaa vaikuttaa muille näsäviisaudelta, mutta minkäs sinä sille voit, etteivät muut ole yhtä intellektuelleja kuin sinä. Vaikka saatat vaikuttaa kylmältä, etkä jaksa tuhlata aikaasi turhanpäiväisyyksiin, olet emotionaalisesti(kin) älykäs. Oikeassa seurassa osaat jopa sinäkin heittää itsesi hupsuksi, välillä ehkä liiankin. Arvostat läheisiäsi aidosti ja haluat heille aina vain parasta, ja usein se vaatii heidän vetämistään helmiäispilvien päältä takaisin maan pinnalle - mutta kaiken sinä teet rakkaudesta. Sinuna söisin kuituja.

Skorpion

Skorpionien usein ajatellaan heidän olevan mystisiä ja hiljaisia yksinäisiä susia, jotka pelaavat aina pari askelta muiden edellä. Toinen kuvaus skorpionista usein johtaa jonkinasteiseen manipuloivan kusipään määritelmään. Skorpionit ovat usein väärinymmärrettyjä, ja heillä voi olla yllä mainittuja piirteitä, mutta onneksi me kuitenkin tiedämme, että vesi merkinä skorpionit ovat itseasiassa hyvin intuitiivisia ja herkkiä. Usein he saattavat tehdä herkkyydestään heikkouden, vaikka se olisikin heidän suurin voimavaransa. Teet intohimoisesti sitä mitä rakastat ja sinulla on sisälläsi palo, jota muut voivat vain ihailla, tai vaihtoehtoisesti pelätä. Välillä karkäs ja sarkastinen ulosantisi sekä suorat sanasi saattavat säikäyttää kanssaeläjäsi, mutta sanot vain asiat niin kuin ne ovat, etkä tarkoita mitään pahaa – sinä vain arvostat rehellisyyttä niin itseltäsi kuin muilta. Lopulta olet sinäkin yksi suloinen pehmo, nauti siitä.

Jousimies

Tiedätkö mikä olisi hauskaa? Seurata seuraavaa impulssiasi sokeasti ja katsoa, mitä seuraamuksia siitä seuraa! Adrenaliini ja serotoniini virtaavat suonissasi kuin veri ja kaipaat jatkuvasti jotain uutta, jotain jännittävää! Jotain joka tuottaisi sinulle lisää näitä huumaavia kemiallisia yhdistelmiä. Minkäs sille voi, sinä tylsistyt niin helposti ja sitoutuminen kuulostaa painajaiselta seikkailijan luonteellesi. Innostut sekunneissa, mutta innostus hiipuu myös yhtä nopeasti, joka on tehnyt elämästäsi kerran jos toisenkin hieman turhauttavaa niin itsellesi kuin muille. Sinusta saattaa tuntua siltä, että kaipaat jotain tai jonnekin, mutta et koskaan ihan pääse sinne asti, joten seuraava suunnitelmasi onkin kokeilla kaikkea mitä vain tiellesi tulee. Onneksi sinut on varusteltu rohkeudella, reippaudella ja uteliaisuudella, ja maailmanlopun tullessa pärjäisit varmasti loista.vasti! Ja kyllähän tämä arkikin pyörii ihan hyvin, usko pois.

Vesimies

Vesimiehiä voisi pitää horoskooppien pick me -merkkeinä, sillä he tietävät olevansa erityisiä. Sinä et ole niinkuin muut katujen tallaajat, sinä kävelet kivetyksellä, vaihtoehtoisesti autotiellä. Olet innovatiivinen ja aikaansaava, ja sinulla on vain tunne, että sinulla on jokin tehtävä tällä elinajallasi. Saatat uskoa johonkin suurempaan voimaan, jonka tiedät ohjaavan sinua oikeaan suuntaan ja auttaa sinua täyttämään potentiaalisi. Oli se sitten universumi tähtineen, hengellinen vakaumuksesi taikka ihan vain vankka usko itseesi. Joka tapauksessa, sisälläsi on vain tieto siitä, että kaikki tulee lopulta järjestymään. Kuitenkin tällä omalla itsenäisellä elämän polullasi harhailminen saattaa tehdä sinusta etäisen omiin läheisiisi, joten muista myös ottaa taukoa voimafantasioistasi ja kääntyä välillä heidänkin kotiteilleen.

Kauris

Nyt sitten suoritetaan. Sinulla on päämäärä ja sinulla on suunnitelma. Elämä nyt vain sattuu olemaan yksilöpelejä. Sinulla on intohimoa ja potentiaalia, ja sinä tiedät sen ja osaat käyttää sitä. Sinä olet vahva ja kestävä, eikä mikään vastoinkäyminen pysty horjuttamaan sisäistä voimaasi. Välillä saatat kuitenkin mennä liian lujaa, ja huomaat läheistesi pyytävän sinua hidastamaan. Sen sijaan, että näkisit tämän huolen pilkkana ja vähättelynä sinun yli-inhimillisiä työnarkomaanin ajanhallintakykyäsi kohtaan, sinun on hyvä hyväksyä oma inhimillisyytesi (lue uudestaan) ja ottaa aikaa ihan vain vaikka päiväunille. Taikka kaikkien ennakkoluulojen vastaisesti käydä lasillisella, toisilla tai kolmansilla, ja päästää tukahdutettu sisäinen kapinallisesi valloilleen. Osaat sinäkin elää, ja sinä elät antaumuksella juuri omilla säännöilläsi. Krapulakaan ei ole este, hädin tuskin hidaste.

Kalat

Meidän pieni unelmoijamme. Sinulla voi olla taipumuksia elellä hieman omissa maailmoissasi, ja joudut palaamaan takaisin maanpinnalle realiteettien pariin. Sinä unelmoit hetkistä, tapahtumista ja ihmisistä. Usein petyt jos (ja kun) todellisuus ei vastaakaan päässäsi keksimiä kuvitelmiäsi, oli se sitten jokin askel urallasi, tai se tyyppi kenen kanssa kävit treffeillä. Ruusunpunaisten lasiesi takia muut saattavat nähdä sinut hupsuna ja delusionaalisenä, mutta sentään sinulla on unelmia, etkä ole kyynistynyt niin kuin ne, jotka sinua kehtaavat kritisoida. Olet herkkä, etkä pelkää näyttää sitä. Elät täysin sydämesi vietävänä ja koet jokaisen tunteen niin kuin kivikkoiseen rantaan iskeytyvän hyökyaallon. Kiltteytesi ja empatiasi ovat voimavarasi, jotka vievät sinua pitkälle pimeissäkin paikoissa, ja valaisevat myös muita ympärilläsi. Kiltteys ei ole koskaan turhamaista ja itkeminen puhdistaa.